

Бог у трьох особах: Духовна Одисс

555

επιθυμία (epithumia), Бажання

ε 5

π 80

ι 10

θ 9

υ ...400

μ 40

ι 10

α 1

555

«Ми говоримо Мудрість Божу в таємниці,
навіть приховану Премудрість,
яку Бог призначив перед світом на нашу славу».
- - I Коринтян 2:7

«Аполлос!» — вигукнула Софія. Її квітчаста золота сукня текла позаду, коли вона кинулася в обійми Аполлоса. Їхні губи зустрілися в солодкій зустрічі, коли вони обійняли один одного.

«Софія, кохана моя», — вигукнув Аполлос, дивлячись у її небесно-блакитні очі й побачивши в її очах відблиск свого бородатого обличчя. «Я думав, що ти — богиня Афіна, а ти — 40-футова статуя, яка ожила й наділила мене мудрістю».

«А я думала, що ти — Аполлон, бог світла, що входить у своїй сонячній славі через східні двері храму», — сказала Софія, чиї руки міцно тримали Аполлоса за його шию, коли вона дивилася в його сльозливі сіро-блакитні очі. «Я бачив, як ти їхав у колісниці світла, щоб врятувати мене від похмурої темряви останніх трьох тижнів».

"Що трапилось? Хто вас викрав? Куди вони вас взяли? Чому вони це зробили?" Питання лилися з Аполлоса, як киплячий струмок. Він

опустив руки навколо її тонкої талії і взяв обидві її м'які долоні в свої міцні руки.

— Почекай, не так швидко, — засміялася Софія. «Ви сповнені запитань. Я постараюся відповісти на ваші запитання якнайкраще». Вона кинула побіжний погляд за собою в бік колон Парфенону.

«Чи є хтось із тобою?» — запитав Аполлос, який помітив тривожний погляд Софії.

— Поки що це не важливо, — коротко відповіла Софія. «Дозвольте мені спочатку розповісти вам, що сталося. Пам'ятаєш, коли ти був у Йосеміті на духовному відпочинку?» Аполлос кивнув із сумним спогадом. «Ну, напевно, хтось зізнався перед священиком, що ви викладали єретичну філософію в університеті. Пам'ятаєте, коли ви читали курс про великих грецьких філософів і включили до курсу Аполлонія Тианського?»

«Так, я пам'ятаю», — зізнався Аполлос. «Якщо подумати, я думаю, що я навіть згадав у класі, що працював над рукописом про Аполлонія, порівнюючи грецького філософа з християнським спасителем і апостолом Павлом».

— Так, — зауважила Софія. «І саме тоді чутливий студент із сильними християнськими переконаннями почувався неспокійно і зізнався своєму священику про хвилюючу тему. І можете уявити, що зробив священик. Він зателефонував своєму настоятелю, і незабаром це дійшло до Ватикану. Католицька влада послала своїх лакеїв знайти та знищити рукопис до того, як він став оприлюдненим. Коли вони постукали у двері квартири, то були схожі на двох священиків у недільному одязі. Спочатку вони здалися привітними, але коли я наївно впустила їх у квартиру, то дізналася, що вони на серйозному завдання. Вони, напевно, силою проникли б у квартиру в будь-який спосіб, тому я була практично безпорадний. У всякому разі, як ви, напевно, з'ясували, двоє чоловіків знайшли ваш рукопис, і вони змусили мене зібрати валізу й піти з ними у визначене місце».

«Як вони придумали схему підказок, щоб сповістити мене про те, де вас знайти?» — перебив Аполлос. Наразі він не хотів нічого говорити про знайдені ним записки.

«Це була моя ідея», — відповіла Софія. «Я знала, і вони знали, що ви почнете мене шукати. Вони не хотіли залучати поліцію. Тож я сказала їм, що напишу підказки на аркуші паперу, який ти знайшов, а також на картках у цих червоних конвертах».

«Це було геніально», — зауважив Аполлос. «Кожен із семи підказок був пов'язаний із особливим місцем, яке ми відвідали».

«Я думала, що ти хочеш, щоб романтичний елемент у пошуках з'ясував, куди вони збираються мене відвезти», — сказала Софія, її очі сяяли від захоплення.

«Але чому Афіни?» — спитав Аполлос.

— Мені не сказали, — сказала Софія, знову озирнувшись у бік колон.

«Вони не завдали тобі зла, чи не так?» — стурбовано запитав Аполлос.

«Ні, вони насправді були ввічливі, доки я не чинила їм опір», — пояснила Софія. «Двоє чоловіків, які летіли зі мною до Риму, насправді були дуже балакучі й допитливі».

«Рим?» — запитав Аполлос. «Чому Рим?»

«Вони хотіли передати мене та рукопис спеціальному зв'язку, який займався чутливою та потенційно вибухонебезпечною справою», — сказала Софія. Вона втретє глянула через праве плече, щоб побачити, чи не йде хто. Вона знала, що за нею наглядають, і сподівалася, що встигне трохи поговорити з Аполлосом, перш ніж її особиста зустріч буде припинена.

«Ця людина спостерігає за вами зараз?» — запитав Аполлос, який почав підозрювати, що Софія все ще перебуває в полоні.

— Так, — зізналася Софія. «Але він пообіцяв мені, що я можу провести з тобою приватну хвилинку, перш ніж він з'явиться, щоб пояснити, чого вони хочуть».

«Чого вони хочуть?» — запитав Аполлос, який був роздратований цією ситуацією.

«Він мені не скаже», — відповіла Софія. «Але не думай про це зараз. Скоро цей поганий сон закінчиться, і ми прокинемося, і вся ця безглузда інтрига буде здаватися ілюзією. Я просто радий, що ми нарешті знову разом, і що кошмар розлуки з тобою закінчився. І головне, напередодні літа, в день, коли ми планували одружитися».

— Я знаю, — сказав Аполлос. «Це досить іронічно. Просто подумати, що ми могли б зараз обмінятися своїми шлюбними обітницями в каплиці замість того, щоб стояти в храмі Афін, просто тримаючись за руки».

«Наша любов і відданість один одному виходять за рамки будь-яких формальностей», — втішала Софія. «Що стосується мене, то я вже навіки твоя».

«А я твій, щоб любити і плекати з цього дня», — поклявся Аполлос, знову обійняв Софію й урочисто поцілував її.

Коли Аполлос знову розплющив очі, він помітив темну постать, одягнену в чорне, що вийшла з тіні за колону. Зловісна постать почала йти до них повільним навмисним кроком, ніби переслідував їх.

«Це той хлопець?» — запитав Аполлос, повільно випускаючи Софію з довгих обіймів.

Софія обернулася. Її обличчя зблідло. «Я пообіцяв йому, що ти не будеш робити нічого кардинального. В обмін він забезпечить нам безпечний прохід додому, коли вони отримають те, що хочуть. Будь ласка, вислухайте його».

«Проти чого я протистоять, великої інквізиції?» — саркастично зауважив Аполлос. Він дивився, як до нього підійшов лисий з бородою й вусами. Крупному чоловікові на вигляд було близько п'ятдесяти.

«Професор Аполлос», — сказав чоловік, чий середній зріст майже відповідав зросту Аполлоса. «Радий познайомитися. Мене звати Симон Петрома». Він простяг руку, щоб потиснути руку Аполлосу.

Аполлос тримався за руку Софії, не простягаючи її на знак привітання. Щось у темно-карих очах чоловіка в чорному костюмі викликало у Аполлоса недовіру. В області живота утворився нудотний вузол.

«Що ти шукаєш?» — прямо спитав Аполлос. «У вас уже є мій рукопис. Чого ти ще хочеш?»

«Я бачу, вам подобається перейти прямо до справи», — посміхнувся Симон. «Чесно кажучи, когось у Ватикані дійсно зацікавила та маленька книжечка, про яку ви згадали у своєму рукописі. Вони думали, що це буде частиною вашого рукопису. Проте, схоже, ваш незавершений рукопис мав закінчитися тією книжечкою, яку ви спокусливо назвали «Ключ до Посвячених». Ось що вони хочуть бачити».

«Отже, це те, до чого вони прагнуть», — розмірковував про себе Аполлос.

«Чи не збиралися ви звернутися до оракула, як це зробив Аполлоній, щоб знайти ту стародавню книгу, яку написав сам великий філософ?» — запитала Софія, обернувшись до Аполлоса й розумним чином, стиснувши його руку, вказавши погодитися з її ідеєю.

— Ах, це так, любий, — ласкаво сказав Аполлос. «Здається, ніби боги посміхнулися нам зверху, привівши нас у країну оракулів, щоб повторити кроки, які зробив Аполлоній майже дві тисячі років тому».

Симон Петрома слухав, поки Софія та Аполлос обговорювали те, що здавалося правдоподібним вирішенням проблеми маленької книжки, яка нібито тримала ключ до магічного мистецтва; принаймні так думав Симон. Красиве подружжя не знало, що Саймон займався окультними науками, і що його підступний розум планував отримати маленьку чарівну книжку для себе.

— Отже, все вирішено, — нарешті оголосила Софія. «Ми відвідаємо оракул у Дельфах, як і Аполлоній».

«Але справжній оракул залишився багато століть тому після того, як візантійський імператор Феодосій Великий заклав його в 392 році», — скептично зауважив Симон.

«Я буду піфійським оракулом», — сказала Софія, вражаючи і Аполлоса, і Симона своєю фактичною пропозицією. «Зрештою, ця земля є частиною моєї спадщини, і я знайомий з духами, які досі бродять по цій стародавній землі богів».

— Я не знав, що ти гречанка, — сказав Аполлос.

«Ти багато чого не знаєш про мене, — сказала Софія, — але про що ти дізнаєшся, коли ми разом мандруємо дорогою життя». Вона заспокоююче обняла його.

Симон починав вірити, що Софія справді може матеріалізувати зміст маленької книжки з повітря. Зрештою, вона правильно передбачила, що Аполлос прибуде до Афін і зустрінеться з ними напередодні літа.

«Почнемо сьогодні?» — запитав Симон, який відчув невідкладність своєї місії. «Ми могли б переночувати в готелі в Дельфах, а потім відвідати оракул — я маю на увазі, якщо ви будете грати роль оракула — завтра. Це буде день Святого Івана Хрестителя, або, як ви, язичники, його називаєте, День літа».

«Звучить як гарний план», — промовили разом Аполлос і Софія, схвально дивлячись один на одного.

"Де ви зупинилися?" — запитав Симон, коли вони виходили з Парфенону.

«Я зупинився в готелі «Гермес», — відповів Аполлос, який йшов рука об руку з Софією. «На вулиці Аполлона».

«І ми живемо в окремих кімнатах у Адонісі», — повідомила Софія. «На вулиці Кодру, що всього за пару кварталів від вас».

«Я збирався там залишитися, але вважав, що ім'я Адоніс — погана ознака», — сказав Аполлос. «Ви знаєте, як я ухиляюся від тих грецьких і римських рятівників, які вмирають, а потім знову воскресають».

«Я знаю, — сказала Софія, — але не забувай, що Адоніс був коханцем Венери, і півроку він провів з нею, роблячи землю родючою та

оновлюючи рослинність, а іншу половину проводив з Персефоною, богиня підземного світу».

«Чи повернемося до готелів Панафінейським шляхом через Агору чи коротшим шляхом через пагорб Ареопаг?» — запитав Симон, коли вони спускалися з Акрополя.

«Я був би не проти побачити місце, де апостол Павло нібито стояв на пагорбі Марс або пагорбі Ареса, бога війни, і виголосив свою знамениту промову про невідомого бога», — сказав Аполлос.

Вони пішли вниз по скелястому пагорбу, що прилягав до Акрополя, прямуючи на захід.

«Це цілком випадковий збіг, що Аполлоній також був тут приблизно в той же час, приблизно в 51 році нашої ери», — сказав Аполлос. «Аполлоній читав афінянам лекції про те, як поклонятися богам, тоді як Павло читав їм поклоніння єдиному невидимому Богу».

«Думаю, дивно, що поява Павла перед Радою Ареопагу була схожа на суд над Сократом, де він намагався переконати людей поставити під сумнів свою віру в грецьких богів», — сказала Софія.

«Я вважаю парадоксальним те, що Павло цитував язичницьких філософів-поетів Епіменіда та Арата, щоб висловити свою думку про єдність Бога», — сказав Симон, показавши, що він також добре обізнаний у обговорюваній темі. «Насправді, Мінос звертається до Зевса у цій знаменитій біблійній цитаті:

«Вони зробили для тебе гробницю, о святий і високий —
Критяни, завжди брехуни, злі звірі, пусті череві!
Але ти не помер: ти живеш і перебуваєш навіки,
Бо в Тобі ми живемо, рухаємося і існуємо».

«Добре процитовано», — із захопленням сказав Аполлос. «Я не знав, що Павло мав на увазі Зевса, коли говорив про Бога. Не те, щоб це має значення, бо обидва — це просто різні імена Верховного Божества».

Троє мандрівників спустилися з пагорба Ареса і зійшли по старовинним скелястим сходам до підніжжя пагорба, де на бронзовій дошці,

вставленій у скелю, був зображений текст проповіді Павла з 17 розділу Книги Діянй грецькою мовою.

Εν αὐτῷ γὰρ ζῶμεν καὶ κινουμέθα καὶ ἐσμεν, ὡς καὶ τινες τῶν καθ' ὑμᾶς ποιητῶν εἰρηκάσιν, τοῦ γὰρ καὶ γένος ἐσμεν.

Софія почала читати 28-й вірш грецького тексту:

“En autô gar zômen kai kinoumetha kai esmen ôs kai tines tôn kath umas poiêtôn eirêkasin tou gar kai genos esmen.”

Симон тлумачив: «Бо в Ньому ми живемо, і рухаємося, і існуємо; як казали також деякі з ваших поетів: «Бо ми також його нащадки».

«Це було вишукано», — аплодував Аполлос. — Отже, ви знаєте грецьку мову. Аполлос із захопленням дивився на Софію, коли вони продовжували спускатися з пагорба.

«Це моя рідна мова», — зізналася Софія. «Я не користувалася ним досить давно».

«Ось ми на Апостолу Павлу», — оголосив Симон, коли вони злилися із західним пішохідним проспектом імені апостола Павла.

Пішохідна алея злилася з південною алеєю навколо Акрополя. «Чи можете ви уявити, щоб афіняни назвали вулицю на честь Діонісія Ареопагіту і навіть зробили його покровителем міста?» — риторично заявив Симон, коли вони йшли по алеї Діонісія Ареопагіта.

«І тільки подумати, що він нібито був наверненим апостола після тієї промови на пагорбі Марс», — повідомив Аполлос. «А потім через століття ми дізнаємося, що він насправді був християнським містиком кінця V століття, який багато скопіював з неоплатоніка Прокла».

«Звучить як приклад інтерполяції в Писаннях», — зауважила Софія. «Це була робота редакторів — вирізати, вставляти, видаляти, змінювати, перефлексувати — процес, який триває й донині з кожним новим виданням Біблії, що виходить».

Через півгодини вони прибули до району Плака і розійшлися по своїх окремих готелях.

«Приблизно через тридцять хвилин у мене буде таксі до ваших дверей», — покликав Симон, коли Аполлос рушив до свого готелю.

Коли таксі зупинилося біля готелю «Гермес», Аполлос був готовий їхати. Він заліз на заднє сидіння і сів із Софією, яка переодяглася в однотонну темно-синю сукню.

«Ти мені більше сподобалась у своїй квітчастій золотій сукні», — сказав Аполлос, помітивши зміну настрою Софії.

— У нас є невелика зміна в планах, — серйозно зауважила Софія. «Нам потрібно зробити коротку зупинку в Елевсині. Мені потрібно посвятити вас в Елевсинські таємниці, перш ніж ми перейдемо до Дельфів».

"Що тут відбувається?" — запитав Аполлос, дивлячись на Симона, коли таксі в'їжджало й виїжджало з міста, щоб виїхати з міста.

— Не дивись на мене, — сором'язливо сказав Симон. «Зараз Софія керує, і вона сказала мені, що їй потрібно зупинитися в Елевсині для ритуалу очищення. У всякому разі, ми проходимо через район стародавнього Елевсину по дорозі на Дельфи, тому це дійсно не в стороні».

«Софія, що це означає?» — благав Аполлос, намагаючись наблизити її до себе.

«У давні часи ми йшли цією дорогою пішки чотирнадцять миль у священній процесії, щоб відтворити історію Деметри у пошуках її дочки Персефони, яку викрав бог підземного світу», — промовила Софія, дивлячись у далеке минуле. «Це був священний шлях».

Таксі набирало швидкість, коли їхало по Леофорос (авеню) Атінон із перевантаженого міста до водойми, загальновідомої як Сардонічна затока. Дорога до міста Елефсіна, де колись стояв стародавній Елевсин як маяк грецької цивілізації, йшла по береговій лінії.

Розум Аполлоса похитнувся від раптового тиску, який обрушився на нього. Софія хотіла посвятити його в священні Елевсинські таємниці. Що вона задумала?

«На поверхню, — продовжила Софія після періоду вагітної мовчання, — виявляється, що міф про матір, яка шукає втрачену доньку, стосується лише сезонних змін у сільськогосподарському циклі, де богиня кукурудзи повинна спуститися до підземний світ або померти взимку, а потім повернутися до життя, як новий стебло кукурудзи навесні. Проте, як алегорія душі, драма розкриває безсмертну природу життя, яке проходить цикли смерті і відродження, як зерно кукурудзи, що ніби вмирає в темному ґрунті, але оживає в світлій денне світло».

Обличчя Софії сяяло сяючим світлом, яке виходило з її внутрішньої істоти. Аполлос ніколи раніше не бачив її такою. Вона ніби перетворювалася на богиню прямо на його смертних очах. Він німів, дивлячись на її вражаючу красу.

«Елефсіна», — оголосив таксист, коли вони наблизилися до промислового містечка з нафтопереробними заводами, фабриками та верфю.

«Нам, безперечно, потрібно буде використати нашу уяву, щоб уявити Елевсин таким, яким він був колись, а не таким, яким він є зараз», — жартівливо сказав Симон.

«Тільки уявіть собі стародавній центр релігійної відданості, розташований на зелених схилах невисокого пагорба неподалік від берега затоки», — вказувала Софія.

Коли таксі під'їхало до місця археологічних розкопок, було важко уявити собі славне минуле серед мізерних залишків стародавніх руїн.

«Іди за мною», — показала Софія Аполлосу, виходячи з таксі й швидким кроком до бачення минулого, яке закарбувалося в її пам'яті.

«Я зачекаю з таксі», — закликав Симон, коли Софія й Аполлос відійшли на задній план. — Не довго, — додав він, поглянувши на наручний годинник.

Софія піднялася Священною дорогою через подвір'я та ворота й увійшла до сакрального комплексу, який, як вона уявляла, все ще стоїть у своїй величній славі. Аполлос бачив лише розгалужену ділянку з вимощеними доріжками, відкритою підлогою, брилами каменю та

мармуру, колишню печеру підземного світу, перекриту камінням, і ряди кам'яних крісел із стародавнього храму. Софія піднялася в Телестеріон, великий прямокутний храм, і увійшла в Анакторон, невелику споруду, в якій зберігаються святі моці. Аполлос бачив лише викопану яму, оголивши те, що колись було південним кінцем священної кімнати.

«Сідай на землю», — наказала Софія. Аполлос сидів на відкритій кам'яній підлозі, схрестивши ноги. "Закрий очі. Ви перейдете з життя в стан смерті, а потім назад. Не бійся. Я буду вашим провідником».

Софія поклала вказівний палець правої руки на центр чола Аполлоса і підперла його голову, поклавши долоню лівої руки за його шию. «Ви побачите себе як нитку світла, що спускається через дев'ять рівнів у зародок і розвиває для себе фізичне тіло. Це спуск Персефони в підземний світ, від духу до матерії». Аполлос бачив керовані образи, що впливали на екрані його розумового ока. Він бачив, як його тіло виросло з крихітного зерна, як зерно кукурудзи. «Це відоме як смерть для душі, тому що вона занурюється в матерію фізичного тіла і не усвідомлює свого небесного дому». Аполлос відчув, як у його свідомості промайнула холодна тремтіння відчуженості й темряви.

«Тепер ви збираєтеся прокинутися зі свого стану невігластва і спостерігати, як ваше душевне тіло піднімається до усвідомлення свого справжнього «я», — сказала Софія, коли її вказівний палець швидко вібрував, ніби свердливши отвір у шлуночках його мозку. Раптом Аполлос відчув і побачив, як палаючий спалах світла спалахнув у його внутрішній душі, і він уявив собі золотий колос, що підіймається із землі.

«Я бачу золотий колос», — вигукнув Аполлос у захваті.

— Добре, — сказала Софія, явно задоволена результатами ритуалу. «Це означає воскресіння вашої душі з гробу вашого тіла. Зерно кукурудзи повинно було померти, щоб жити. Ви це бачите?»

«Так», — радісно відповів Аполлос, розуміючи, що вся драма Елевсинських таємниць розгорталася в серці й розумі як особистий досвід.

«Тепер можеш відкрити очі», — сказала Софія, звільняючи руки від його голови. «Пам'ятаєте той час на горі Девідсон у Сан-Франциско, коли я сказала тобі: ти не тіло?»

«Так, я пам'ятаю», — згадував Аполлос. «Тепер я знаю точно. Але чому ти довела мене до такого внутрішнього досвіду?»

«Мені потрібно було підготувати тебе бути моїм amanuensis, коли ми прибудемо в Дельфи», — пояснила Софія. «Ти напишеш те, що я диктую. І для цього мені знадобляться ваші очищені розум і душа».

«Я подумав, що це може бути тому, що ти хотіла, щоб я пережив те, що пережив Аполлоній, коли був посвячений тут в Елевсинські містерії ієрофантом, який, за його прогнозами, посвятить його», — міркував Аполлос.

«Це додаткова перевага, знаючи, що ми йдемо слідами Аполлонія», — усміхнулася Софія, коли взяла Аполлоса за руку й повела його назад до таксі.

«Цікаво, чи були посвячення, які проходив Аполлоній в Індії, Єгипті та інших місцях, такими ж, як тут, чи іншими», — дивувався Аполлос, ідучи рука об руку з Софією.

«Кожен розкривав різний вимір величезної свідомості божественної внутрішньої істоти», — пояснювала Софія.

Аполлос залишався глибоко замисленим, коли вони їхали національною дорогою (E962) на північ до Фів, а потім на захід по гірській другорядній дорозі (3) до Дельф. Він нічого не сказав Симону про своє посвячення. Він дивився у вікно на ланцюг вершин, які утворювали гору Гелікон. Софія чи то спала, чи то просто мріяла, коли її голова спиралася на його широке праве плече.

«Лебадея (Лівадія)», — оголосив таксист, коли вони в'їхали в місто посеред сільськогосподарської долини Беотії, регіону Центральної Греції. Таксисту потрібно було відпочити, як і втомлені мандрівники.

«Це нагадує мені, — сказав Аполлос, виходячи з таксі й потягнувшись, — хіба це не те місце, де Аполлоній відвідав Оракул Трофонія?»

«Напевно, так», — сказала Софія, яка повернулася до свого життєрадісного старого. «Насправді, за словами його біографа Даміса, філософ вийшов із вузької печери Трофонія через сім днів із відповіддю на своє запитання: «Яка найповніша і найчистіша філософія?» В руках у нього був том, що містив цю філософію. догмати Піфагора, який навчав за п'ять століть до Аполлонія».

«Хіба тут немає двох струмків, з яких мали пити ті, хто заходив у святиню?» — запитав Симон, почувавши лисину, щоб спробувати згадати, що він читав про оракула.

— Цілком правильно, — відповіла Софія, яка охоче освіжила його пам'ять. «Спочатку запитувач повинен був випити воду Лети (забуття), щоб забути всі минулі турботи, а потім він повинен був випити воду Мнемозини (пам'яті), щоб згадати те, що було отримано від оракула».

«Можливо, мені слід набрати води з струмків і випити її, коли я попрошу оракула Дельфі завтра розкрити зміст маленької книжки», — сказав Аполлос, запитально дивлячись на Софію.

«Це гарна ідея, — зауважила Софія, — за винятком того, що нам доведеться закип'ятити воду — щоб позбутися будь-якого забруднення — перш ніж ви її вип'єте».

— Давай, я зачекаю біля таксі, — неохоче махнув рукою Симон, коли пара, що прагне пригод, поспішила на невеликий пагорб за містом, щоб знайти чарівну воду.

За десять хвилин весела пара повернулася з двома маркованими пластиковими пляшками з водою. Кілька молодих хлопців привели їх до знаменитих струмків за невелику плату.

«Тепер ми готові до оракула», — сказав Аполлос, заповзаючи в таксі, тримаючи в руках обидві пляшки з водою.

— Сподіваюся, це спрацює для вас обох, — сказав Симон тоном, який був не дуже заспокійливим.

«Оракул перебуває не у воді, — заперечила Софія, — а в очищеному посудині речника. Вода використовується лише як каталізатор для полегшення процесу комунікації».

Таксі попрямувало на захід через бавовняні поля з евкаліптовими деревами, що стояли по обидва боки двосмугової чорної дороги.

Протягом півтори години таксі піднялося на південний схил гори Парнас і пройшло звивистою дорогою повз деякі з її гігантських скель з пісковика. Нарешті, пройшовши 117 миль від Афін, вони прибули до Дельфів.

«Ось він, центр світу», — проголосила Софія, яка відчувала, що повернулася у знайоме місце. «За легендою, Зевс хотів знайти центр або пуп світу, тому він випустив двох орлів з протилежних кінців світу. Коли їхні шляхи перетнули небо прямо над Дельфами, він заснував це місце як Омфалос, або пуп землі».

«Згідно з іншою легендою, — сказав Аполлос, бажаючи поділитися своїми знаннями, — великий змій Пітон колись жив у покоях, що ведуть до глибини землі, і оракул контролювався та названий на честь цього страшного створіння, Python. Однак Аполлон впорався з драконом і вбив його тут, на березі гори Парнас, і кинув тіло в тріщини, щоб розкластися під печерою оракула».

«Є ще одна легенда про цю місцевість, — вставив Симон, не бажаючи залишатися осторонь обговорення, — де Зевс знищив світ потопом, але Девкаліон та його дружина Пірра вижили й висадилися тут, на горі Парнас».

«Дивись, вулиця Аполлоноса», — перебив Аполлос, якому було приємно бачити, що ім'я Аполлонія вшановують. «На цій вулиці наш готель?»

«Насправді наш готель на Павлова, 32», — зауважив Симон, який подивився на папірець, де він записав бронювання на два номери в готелі «Парнас». «Вулиця названа на честь апостола Павла». Таксі повернуло на вулицю Павлова-Фрідерікіса.

«Пам'ятайте, Аполлон — це форма імені Аполлон, бог світла», — нагадала Софія.

— Я знаю, — сказав Аполлос. «Однак Аполлоній також є формою імені Аполлон, який представляв інтелект і розумну сторону людини».

“Готель Парнас!” — вигукнув таксист гучним дзвінким голосом, ніби хотів озвучити грандіозний фінал довгої нудної подорожі.

Перед сном тієї ночі Аполлос і Софія випили очищену воду з потоків Лета і Мнемозина. Обидва вирішили відкласти нагороду подружнього блаженства на священну зустріч з духом бога, який буде говорити через оракула.

Рано вранці, до того, як промені Аврори засяяли на священні археологічні розкопки в Дельфах, троє нетерплячих паломників вирушили в паломництво, щоб відвідати оракул. Софія була в глибокому медитативному стані розуму, і Аполлос стискав блокнот і ручку, коли вони, рука об руку, урочисто йшли Священним шляхом до храму Аполлона. Симон пішов за ними. Поруч схили гори Парнас піднімалися на висоту близько 8000 футів.

Софія провела шлях повз величезні брили вапняку випадкової форми, розкиданих по всьому древньому комплексу. Вони пішли стежкою, яка колись була обставлена статуями, меморіалами та скарбницями. На місці, де колись стояло святилище Аполлона, залишилося лише кілька високих доричних колон з товстого циліндричного каменю; камені були складені один на одного на неправильній висоті. Колись периптеральний храм мав тридцять вісім колон (дизайн шість на п'ятнадцять) навколо своїх прямокутних боків. Коли вони проходили через місцевість, де колись стояв портик, Софія сказала: «Ось там був напис: «Гноті Сиутон» – Пізнай себе».

Софія підійшла до місця поблизу центру храму. «Тут знаходився Дельфос, або лоно матері-землі, Геї», — згадувала Софія. «Вона була першим оракулом, і всі, хто слідував за ним, включаючи Феміду, Фібу та Фебу Аполлона, прийняли мантию її первісного духу. Ось я буду сидіти». Вона сіла, схрестивши ноги, на вапняковій плиті, закриваючи ноги своїм довгим білим халатом. Аполлос сів біля неї праворуч. Симон сидів на сусідньому камені й дивився.

Не було золотого штатива, прикрашеного різьбленням Аполлона у вигляді Пітона, на якому могла б сидіти Софія. Крізь щілину землі під оракулом не піднімалися оракульні пари. Була лише скромна жриця, яка сиділа з прямою спиною в медитативній позі й заплющила очі, щоб зосередитися на кришталевій кулі свого розумового ока.

«Задайте своє запитання», — видихнула Софія після того, як глибоко вдихнула, готуючись до початку натхнення. Перший промінь Аврори засяяв над вершиною гори Парнас.

«Який зміст книги «Ключ до Посвячених», яку написав Аполлоній Тианський?» — запитав Аполлос, який ретельно репетирував запитання минулої ночі. Писар тримав ручку в руці, а блокнот на колінах, готовий записати те, що відкрив рупор оракула. Не знаючи Аполлоса та Софії, Симон приніс магнітофон, щоб записувати кожне слово, сказане оракулом.

Софія знову глибоко вдихнула і повільно видихнула. Тоді вона, або бог оракула, промовила повільним мелодійним тоном:

**«Це історія кожної живої душі,
яка наважується подорожувати за межі Землі,
шукаючи небесної та небесної слави;
Як він цього досягає, написано в історіях.
Знаки, символи, метафори треба розшифрувати,
цифри додати, імена розкрити, знайти значення у всьому.
Зовнішні персонажі, вони є частиною вас;
Йди їх стежками, подивись їхніми очима, ти далеко підеш.
Починаючи з центрального бачення семи,
шукайте пізнання Себе всередині і зовні;
Підніміть свою свідомість від найнижчого до найвищого,
Підніміться до вінця і в Істині ви будете благословенні.
Перший крок - база, яку ви повинні підкорити і завоювати;
Крок другий викривають фальшивих пророків розпусних насолод;
Крок третій Дракон густого бажання пожирає;
Крок четвертий Звір низької природи втрачає силу;
Крок п'ятий - хрест вашого тіла - відмовтеся від себе;
Крок шостий будь чистий, як Агнець чистої совісті;**

**Сьомий крок увійдіть до дверей блаженства;
Сходи, по якій ти піднявся, — це божественний хребет».**

Софія замовкла. У гірському повітрі навколо них панувала благоговійна тиша. Навіть птахи зупинилися у своєму співі, щоб послухати нову пісню, яку співали. Після чергового глибокого вдиху й повільного видиху Софія продовжила натхненну декламацію у старовинній каденції: гекзаметровим віршем.

**«ДРАМА ЖИТТЯ – це головна нота, яка звучить, вібрації в русі,
Неофіт стоїть біля воріт спокути й чекає на трубу.**

**У першому діянні відкриваються чакри або центри, і квітка в
кольорах, Веселка червоного, оранжевого, жовтого, зеленого,
синього, фіолетового запалює ауру.**

**Акт другий — звуки труби, клітини мозку пробуджуються, осяяні
яскравим світлом,**

**Спинний вогонь виливається в центри, щоб запалити
всеохоплююче Сонячне полум'я.**

**Третій акт – битва зі стихіями, звірами низької внутрішньої
природи людини,**

**Лжепророком, драконом і звіром – усі три зв'язані, переможені та
перетворені.**

Акт четвертий: жнива землі та її лози в центрі Серця,

Омивання й очищення, готує очищену кров Нової Людини.

**Акт п'ятий, лихо землі – продовження роду – закінчилося
покоління, Відродіть і приготуйте до народження небесної дитини
Душі.**

**Дій шостий останню битву, сміливими кроками спускайся до
пекельних країв,**

Погаси всі вогні палаючого бажання, і спокусниці не буде.

**Дія сьома, Страшний суд, земні життя розгорнуті, переглянуті та
підведені;**

**Завойовник їде на білому коні, новий сонячний транспортний засіб
– бог.**

Такою є ДРАМА кожної живої ДУШІ».

Софія знову замовкла. Потім вона завершила свій пролог:

**«Чотири пори року має ЛЮДИНА:
Весна, пробудження, це його воскресіння;
Літо, зростання, є його розмноженням;
Осінь, жнива, його плоди;
Зима, відпочиваюча, — це його підготовка до нового сезону.
Потім цикл починається знову, і знову, і знову».**

Софія зупинилася. Її вступні мелодійні тони були завершені. Вона ковтнула і прочистила горло. Аполлос дав їй випити пляшку води. Вона повільно ковтнула воду, щоб змастити голосові зв'язки. Коли вона знову заспокоїлася й прийшла до свого урочистого самовладання, вона знову почала говорити, але цього разу вільними віршами.

«Це слова, які написав Аполлоній Тианський. Нехай його завжди пам'ятають як людину, яка стала богом, — розмовним тоном інтонувала Софія.

Слухаючи оракул, Симон зрозумів, що чує розкриття однієї з найбільш збережених таємниць Ватикану: езотеричного значення Апокаліпсису. Раптом він зрозумів, що йому потрібно зробити. Він чекав, поки оракул повністю розкриє маленьку книжку, щоб переконатися, що він записав повне стародавнє писання. Потім він відвезе стрічку разом з Аполлосом і Софією до Риму.

-----X X X X X X X-----

Джошуа наснилося, що його кидають у яму. Усередині ями були скорпіон і змія. Він закричав, і змія і скорпіон сховалися за камінь у щілині сухої ями. Потім деякі купці витягли його з похмурої ями і, брикаючись і кричачи, повезли на чужину, де він був проданий як раб храмовому священику. У храмового священика була красуня-дружина, яка намагалася спокусити гарного юнака. Неодноразово йому доводилося тікати від неї. А потім одного разу вона витягнула меч і приклала його до шиї, вимагаючи, щоб він здійснив з нею незаконний вчинок, інакше він помре. Цього разу він закричав і втік, рятуючи своє життя. Під час бігу його серце калатало.

Джошуа почув, як хтось стукав у двері його готельного номера. Він підвівся з ліжка в піжамі й пішов відкривати двері. Він злегка відчинив двері й напіввідкритими сонними очима поглянув крізь вузький отвір на молодого чоловіка, що стояв у напівтемному коридорі.

"З тобою все гаразд?" — запитав стурбований молодий чоловік. «Я чув тебе через сусідню стіну. Ти плакав і кричав».

«Мені, мабуть, наснився кошмар», — відповів Джошуа сподійним дротом, намагаючись згадати, про що він кричав.

«Боже мій, у тебе кров на шиї», — сказав молодий чоловік, який теж стояв у піжамі.

Джошуа провів пальцями по лівій стороні шиї, а потім з недовірою подивився на знак крові на правій руці. Він розвернувся, не зачиняючи дверей, і швидко пішов до ванної кімнати, щоб подивитися в дзеркало. Він не міг повірити своїм очам. На його шиї був гострий, як бритва, поріз. Він наклав на рану тканину, щоб вона не кровоточила. У його свідомості спалахнув образ темноволосої жінки з мечем у руці.

"З тобою все гаразд?" покликав молодий чоловік, який засунув голову в кімнату, щоб побачити, що відбувається.

Джошуа повернувся до вхідних дверей і побачив, що молодий чоловік уже майже повністю перебуває в кімнаті. У нього було темне волосся і світло-коричнева шкіра.

«Це просто невеликий поріз», — сказав Джошуа, підходячи до молодого чоловіка. «Ви виглядаєте знайомим», — додав він, дивлячись у темно-карі очі стурбованого молодого чоловіка.

«Я вчора був з вами в турі», — сказав молодий чоловік. «Мене звати Юсуф, але ти можеш називати мене Джо». Він хотів простягнути праву руку на знак привітання, але побачив, що Джошуа все ще тримає маленьку тканину до шиї.

«Тепер я пам'ятаю», — сказав Джошуа, згадуючи, як побачив Юсуфа, коли вони увійшли до Яффської брами Старого міста. «Вибачте за весь метушня. Мене звати Джошуа, і ти можеш називати мене Джош».

«Що сталося з твоїм піжамним топом?» — запитав Юсуф, який помітив розрив по всій довжині переду.

«О, боже мій», — сказав Джошуа, усвідомлюючи, наскільки його мрія стала реальністю. «Я не можу в це повірити. Збулося те, про що я мріяв».

«Що тобі снилося?» — з цікавістю запитав Юсуф.

«Мені наснилося, що мене кинули в яму», — сказав Джошуа, чиї очі дивилися вгору, у далекий край. «Я думаю, що це могли бути мої брати, які кинули мене на зло або через ревності. Потім вони продали мене деяким купцям, які подорожували на верблюдах до того, що здавалося Єгиптом. Мене продали як раба священику в храмі, де мене навчали бути храмовим слугою. Однак дружина священика мала на мене інші плани. Вона хотіла мене для свого задоволення. Вона навіть погрожувала мені мечем, якщо я не ляжу з нею. Тоді я вирвався з її рук і втік».

«Так, мабуть, це було тоді, коли ти отримав поріз на шиї та порваний одяг, — припустив Юсуф, — і коли ти голосно кричав уві сні».

«Це так дивно», — замислено сказав Джошуа. «Я ніколи раніше не бачив такого сну — настільки реального, що це проявляється у фізичній реальності».

«Що також дивно у вашому сні, — додав Юсуф, — так це те, що він нагадує історію про біблійного Йосипа, за винятком храмової частини».

"О Боже!" — вигукнув Джошуа, розуміючи підтекст заяви Юсуфа. «Як ви думаєте, це досвід минулого життя?»

— Я про це не знаю, — насупився Юсуф. «Я не переконаний, що ми живемо більш ніж одним життям. Однак ваш сон може бути попередженням про те, щоб остерігатися жінок, які намагаються вас спокусити».

«Там ви маєте право», — зауважив Джошуа, згадуючи спогад душі про посвячення в єгипетському храмі. Раптом у його душевній свідомості виник образ Єгипту. Він побачив два високі обеліски, що стояли перед храмом прямокутної форми; вони ніби відбивали промені сонця. Юсуф помітив віддалений погляд в очах Джошуа.

«О боже, ти виглядав так, ніби щойно розійшовся», — зауважив Юсуф. «Куди ти пішов?»

«Мені щойно було бачення храму на кургані в Єгипті з двома високими обелісками, які стоять перед ним», — просяяв Джошуа. Його обличчя ніби відбивало світло з далекого минулого. «Щось чи хтось кличе мене до Єгипту». Тон Джошуа був абсолютно рішучим, ніби рука долі вела його через образи, що закарбувалися в його свідомості.

«Я припускаю, що ви бачили стародавнє місто Геліополіс, яке пов'язане з Йосипом», — сказав Юсуф, демонструючи свої знання біблійної історії. «Йосиф одружився з Асенатою, дочкою Потіфери, жерця Геліополя, якого також називають Он».

«Мені треба туди», — повторив Джошуа, відчуваючи нагальне бажання прислухатися до поклику душі, який був рушійною силою його життя.

«Якщо хочеш, я допоможу тобі туди дістатися», — зголосився Юсуф. «Я був там раніше. Все, що нам потрібно зробити, це сісти на нічний автобус до Каїра. Ми будемо там до ранку понеділка. До раннього автобуса, який відправляється о 7:30, вже занадто пізно». Юсуф поглянув на наручний годинник, щоб перевірити час.

«Я хотів би мати супутника», — радісно сказав Джошуа.

«У вас є багаторазова віза?» — запитав Юсуф.

«Так, перед тим як покинути Сполучені Штати, я переконався, щоб отримати його на випадок, якщо я ризикну потрапити в інші країни, як-от Єгипет», — відповів Джошуа.

«Добре, тож ми обидва готові піти та повернутися без клопоту», — сказав Юсуф. «Насправді, я хотів би сьогодні показати вам моє улюблене місце в Єрусалимі».

"Де це?" — запитав Джошуа.

«Одягніться і зустрінемося за тридцять хвилин у холі готелю», — схвильовано сказав Юсуф. «Ви будете мати приємний вид на особливе місце на землі».

Через тридцять хвилин новознайдені друзі прогулювалися перед схожим на сад фасадом готелю Seven Arches на вершині Оливної гори, чекаючи, коли перші промені сонця впадуть на купол Скелі, покритий золотом.

«Подивіться, Бет-Шемеш відкриває свої двері на сході і відкриває своє славетне світло!» — вигукнув Юсуф, коли над Старим містом спалахнула зоря.

«Що таке Бет-Шемеш?» — запитав Джошуа, дивлячись, як золоте світло розганяє темряву.

«Будинок Сонця», — відповів Юсуф. «Так моя мати-єврейка називала це, коли сонце зійшло на східному небі».

«Це цілком випадковий збіг», — зауважив Джошуа. «Моя мати також єврейка. Вона вийшла заміж за християнина проти волі своєї родини».

«Моя мати вийшла заміж за мусульманина», — поділився Юсуф. «Можна уявити, який культурний розрив їм довелося подолати». Юнак мовчки дивився, як золотий Купол Скелі блищав і купався в золотих променях сонця, що сходить. Усе Старе місто ніби сяяло в пишності центральної святині.

«Яке чудове видовище!» проголосив Джошуа, коли сусальне золото, що покриває анодований алюмінієвий купол, засяяло блискучою красою в блискучому світлі з чистого золота.

«Це місце вважається центром світу», — повідомив Юсуф.

«Я знаю», — визнав Джошуа. «Справді, моя мати, коли вона водила мене дитиною до синагоги, змусила мене вивчити напам'ять мідраш

рабіна Танчуми бар Абби, який висвітлював цю теорію. Я досі це пам'ятаю. Це відбувається так:

*«Як пуп розташований у центрі людського тіла,
так і земля Ізраїлю є пупом світу,
Розташований в центрі світу,
і Єрусалим в центрі землі Ізраїлю,
і святиня в центрі Єрусалиму,
і святе місце в центрі святині,
і ковчег в центрі святого місця,
і камінь перед святим місцем,
бо з нього заснований світ».*

Юсуф долучився до декламації улюблених віршів, і вони обидва засміялися від внутрішньої радості, коли закінчили, зрозумівши, що обидва запам'ятали головне вчення своїх праматер.

«Давайте поснідаємо безкоштовно, а потім підемо на екскурсію по цій чудовій святині», — запропонував Юсуф. «Тоді ми можемо повернутися сюди до обіду та виїхати. А потім ми вирушимо через Яффські ворота на вулицю Бен Сіра, щоб до вечора сісти на автобус. Ми можемо не поспішати і відвідати ще кілька місць у Старому місті або просто прогулятися ринковими площами».

«Це звучить як чудовий план», — погодився Джошуа. «Крім того, це допоможе наповнити наш шлунок, перш ніж нагодувати свій розум і душу».

Через годину молоді друзі переходили Єрихонську дорогу біля підніжжя Оливної гори і входили до східних Левових воріт (Ворота Св. Стефана). Юсуф провів шлях через Старе місто до району Західної («Плачучої») стіни, де вони пішли по стежці праворуч до воріт, які називаються воротами Муграбі. Їх зустріла сонячна площа. Вони піднялися двома сходами, пройшли крізь кам'яну аркаду з чотирма арками і зупинилися на піднятій штучній платформі, щоб помилуватися восьмикутною будівлею в центрі величезної території, відомої як Харам аш-Шаріф («Шляхетна священна вольєра»).

«Зблизька це виглядає ще чудовіше», — сказав Джошуа, маючи на увазі всю будівлю.

«Почекай, поки ти побачиш середину», — сказав Юсуф. «Мій батько водив мене сюди принаймні двічі на місяць, коли я ріс, до того як ми переїхали із Західного берега до Америки приблизно сім років тому. Мені тоді було сімнадцять».

«Чому твій батько хотів переїхати до Сполучених Штатів?» — запитав Джошуа.

«У нього були родичі, які переконали його залишити безлад і боротьбу та почати нове життя», — пояснив Юсуф, коли вони йшли до західного входу в святиню, який мав чотири входи, по одному з кожного боку сторони світу. «Крім того, у нього була дружина-єврейка, що ускладнювало йому життя. Тепер вони щасливі, але я розриваюся між будинком дитинства, де рідні досі вітають мене, коли я їх відвідую, і моєю усиновленою землею».

«Мій батько зустрів мою матір, коли їздив по святій землі понад тридцять років тому», — сказав Джошуа. «Вони закохалися, і він зміг повернути її до Штатів, де вони одружилися. І невдовзі я народився. Вони завжди називали мене дитиною святої землі, бо там я був зачатий. Тож ось я на зорі нового тисячоліття відвідую землю моєї матері».

«Пізніше у нас буде більше часу, щоб поговорити про сімейні історії, — перебив Юсуф, — але нам потрібно роззутися, перш ніж увійти на святу землю». Він показав на кілька голубів біля входу, куди вони клали свої черевики перед входом до святині.

Коли Юсуф вів Джошуа під портик і через подвійні двері, Юсуф виголосив просту молитву, яку Джошуа ледве почув:

«Ашхаду алла ілаха илла Алла ва ашхаду анна Мухаммад расулу Алла».

— Це була молитва, яку ви сказали? — запитав Джошуа з цікавості.

«Так, це наше мусульманське кредо», — радо пояснив Юсуф. «В ньому сказано: «Немає Бога, крім Алла, і Мухаммад (мир йому) є його посланцем».

Джошуа не знав, як відповісти на висловлювання Юсуфа про віру. Він прийняв монотеїзм, але мав застереження щодо решти твердження. Проте він відчував повагу до святині, коли з тривогою прокинувся через червоні килими й підійшов до довгастої скелі, обнесеної дерев'яною ґратою.

«Це місце, звідки, згідно з мусульманською традицією, пророк Мухаммед (мир йому) здійснив нічну подорож по семи небесах», — пояснив Юсуф, простягнувши руку через отвір у формі півмісяця в решітці й доторкнувшись до священна скеля, пориста поверхня якої прохолодна на дотик.

Джошуа простяг руку і доторкнувся до священної скелі, яка, згідно з єврейською традицією, була основою гори Морія, місця, де Авраам ледь не приніс в жертву свого сина Ісаака.

«Дехто вважає, що на скелі залишився відбиток копита від коня Альборака, який перевіз пророка з Мекки до Єрусалиму», — продовжив Юсуф. «На початку сімнадцятої сури або глави Корану сказано, що його взяли в нічну подорож, щоб показати йому якісь знаки».

Джошуа подивився на внутрішню частину Куполу Скелі, відомого арабською як Куббат Ас-Сахра. Купол тягнувся на 20 метрів у поперечнику і піднімався на вершину приблизно на 35 метрів над священною горою. Купол спирався на внутрішнє коло з чотирьох гранітних опор і дванадцяти мармурових колон.

«Десь я читав, що це місце, де було закладено перший камінь у будівництві світу», — зауважив Джошуа, коли його очі повернулися з висоти назад до довгастої скелі.

«Я також читав про давню семітську легенду, яка розповідала про гігантського змія, який тримав це скельне утворення у своїй пащі», — сказав Юсуф. «Це нагадує мені склеп, схожий на печеру під горою. Давай, я тобі покажу».

Юсуф повів Джошуа на кілька сходинок до тьмяно освітленої кімнати під стародавнім священним каменем.

«Ця печера відома як Бір-ель-Арвель, криниця душ», — тихо промовив Юсуф, ніби не турбувати мертвих. «Дехто вважає, що це місце є перехрестям між світом живих і світом мертвих. Деякі стверджували, що чули голоси мертвих, а інші стверджували, що чули звуки райських річок».

Джошуа повернувся, щоб повернутися до верхньої частини святині. Він не цікавився розмовою з мертвими. Насправді, він раптом відчув тривогу через царство мертвих, яке час від часу переслідує його розум. Він почав рухатися до виходу, назад на світло.

«Зачекай», — тихо покликав Юсуф, намагаючись наздогнати Джошуа. «Я хотів прочитати вам один із моїх улюблених написів на стіні».

Юсуф підвів Джошуа до південної стіни і прочитав один із написів із ланцюга написів завдовжки сімсот тридцять чотири фути, що вишикував стіни:

«Бісмілла ір-Рахман ір-Рахім, ла ілаха ілла Алла вахдаху ла шаріка лаху, лахул Мулку, ва лахул Хамду, ва Хува ала куллі шаїн Кадір.

«Що означає: В ім'я Алла Милостивого жалісливого. Немає Бога, крім Алла. Він один, і у нього немає партнера. Суверенітет і Благодать Його, і Він Всемогутній».

Коли сонце нарешті почало сідати за західний горизонт, двоє друзів зі своїми рюкзаками сіли в автобус, який прямував до Єгипту. Вони були виснажені від прогулянок по всьому Старому Місту. Коли автобус Aviv Tour відправлявся зі станції Ben Sira Street, двоє мандрівників сиділи тихо й дивилися, як Єрусалим згасає. Протягом півгодини вони обоє кивали головами із закритими очима, коли автобус гуркотів по шосе. У насичений подіями день настала темрява.

І знову Джошуа наснилося, що дружина священника намагається переконати його розділити з нею ліжко, і він знову сказав їй, що його релігія забороняє йому чинити аморальні вчинки. Цього разу Зеліка – дружина священника – запросила єгипетських жінок побачити красу слуги. Жінки були настільки захоплені чарівним юнаком, що порізали собі руки ножами, якими різали фрукти, які вони їли. Тепер вони зрозуміли, чому Зеліка палає пристрастю до молодого єврея.

Повторюваний сон мучив підсвідомість Джошуа. Він знову відчув меч на своїй шиї і знову намагався вирватися з її розпусти. Він хотів крикнути, але відчув, як задушливий гніт стискає його горло, а потім раптом сцена змінилася, і його засудили до ув'язнення. Його звинуватили у спробі зґвалтування, згідно з брехнею, в якій Зеліка звинуватив непокорного слугу. Незважаючи на те, що судді та священик, якого звали Потіфера (священик у домі сонця), бачили докази розірваного одягу, що доводило, що Зеліка намагалася схопитися за передню частину, а слуга намагався втекти, священик і судді вважали, що їм необхідно захистити честь Зеліки. І тому єврей був звинувачений і засуджений до дванадцяти років ув'язнення.

«Я невинний», — пробурмотів Джошуа уві сні. «Я невинний».

— Джошуа, — сказав Юсуф. Він обережно штовхнув рукою Джошуа за плече. "Прокидайся."

Джошуа відчув поштовх у своєму фізичному тілі, коли його астральне тіло перебудувалося з його свідомим розумом. Він широко розплющив очі й витріщився на Юсуфа, відчуваючи, ніби він застряг між світом сну та світом неспання.

— Тобі, мабуть, знову приснився страшний сон, — тихо сказав Юсуф.

«Це був той самий сон, який я бачив раніше», — сказав Джошуа, коли його розум пристосувався до навколишнього середовища й усвідомив, що сталося в його свідомості сну. «За винятком того, що цього разу мене помилково звинуватила та зла жінка, і вони посадили мене у в'язницю за звинуваченням у спробі зґвалтування. Дванадцять років!»

«Сни, що повторюються, зазвичай мають глибоке значення», — постулював Юсуф. «Число дванадцять також може мати значення».

«Я хотів би знати, чому це відбувається зі мною», — запитав Джошуа. З правого ока набігла сльоза. Він намагався знову заснути, але образ дружини священика продовжувала йти за ним, і він не міг відірватися від гарячкової муки, яка охопила його розум.

«Єшуа», — прошепотів тихий маленький

голос, коли Джошуа почав дрейфувати в країну мрій після того, як битва з внутрішнім демоном втомилася йому. «Ісхуа, ти виграв битву, і ти подолав пристрасті, що хвилюють людство. Ти добродішній переможець самого себе».

«Біна, мій ангел», — подумки озвучив Джошуа, усвідомлюючи, що вступає в ефірну область усвідомлених сновидінь. Сновидець усвідомлював себе як сновидця. Він побачив розпущене каштанове волосся Біни та білу лляну одягу. «Чому мені сняться такі страшні сни?»

«Це було ваше останнє випробування з вашою пристрадною натурою. Хіба ви не впізнали роль спокусниці, яку я зіграла?» — дорікала ангел Біна, яка виконувала внутрішнє бажання Джошуа зрозуміти його підсвідомі переживання.

«Чи був це досвід минулого життя?» — поцікавився Джошуа, якому було цікаво дізнатися, чи правильна його початкова думка.

«Так, це було», — підбадьорливо повідомила Біна. «А твої брати були тими якостями, які ти розвинув раніше. Вони довели вас до повної міри людини, що означало дванадцять років, або дванадцять життєвих циклів, необхідних для виконання дванадцяти геркулесових завдань. Ось дозвольте мені дещо вам показати».

Біна легенько постукала по тімені Джошуа своєю чарівною паличкою, і на небі його душі-розуму з'явилася бачення екліптичного кола з дванадцятьма знаками. Коли Джошуа зосередив свою свідомість на колесі, що обертається, здавалося, що дванадцять знаків — це дванадцять братів, які несуть барвисті прапори зі знаками розрізнення у грандіозній процесії:

Синій прапор Юди вів процесію зі сходу зі знаком Лева;

Чорно-червоно-білий прапор Леві мав прикрашений коштовностями нагрудник первосвященника;

Трояндовий прапор Ашера мав оливкове дерево в центрі;

На сапфіровому прапорі Дана був змія, символ мудрості;

Темний прапор Йосипа мав плідну гілку біля криниці;

На рудуватому прапорі Нефталіма була задня;

Червоний прапор Рувима мав зображення первістка, сина людського Водолія;

На білому прапорі Завулона був корабель, що пливе Рибськими морями;

На чорно-білому прапорі Гада був табір, до якого вели дві стежки;

Прапор Іссахара земляного кольору мав тауриновий в'язний звір;

На зеленому прапорі Симеона було зображення міста в центрі;

На різнокольоровому прапорі Бенджаміна був вовк.

Наприкінці процесії колишніх віків і колишніх знаків, яка пройшла перед його розумом, як кіношоу, Джошуа побачив центральне сонце, яке виходило зсередини обертового колеса. Сліпуче сонячне полум'я мчало по небу, як золота колісниця, запряжена кіньми, несучи обертове колесо зоряних знаків через всесвіт у нескінченному хоровому танці.

«Це сонячний логос, розум і тіло божества, які охоплюють поле прояву, яке ви бачили», — показав Біна, який спостерігав те саме небесне видіння з Джошуа. «Ви перебуваєте в процесі становлення цього сонячного логотипу. Вашим наступним кроком буде зустріч з богинею неба, Царицею Неба».

У свідомості Джошуа з'явилося обличчя, яке він ніколи раніше не бачив. Небесне обличчя! І так само раптово, як і з'явилося, неймовірно чудове обличчя зникло. Пучок сріблястої речовини, схожої на волосся, витав над головою Джошуа, а потім та тонка срібляста нитка також зникла. Бачення Джошуа закінчилося.

— Юсуф, — різко штовхнув Джошуа ліктем об руку Юсуфа.

"Що?" — сказав приголомшений сплячий. "Що це?"

«У мене було видіння», — радісно оголосив Джошуа. «Мій ангел прийшов і допоміг мені зрозуміти значення моїх снів, а потім вона показала мені видіння небесної величі».

«Чи був у вас нічна подорож по семи небесах, як у пророка Мухаммеда (мир йому)?» — серйозно спитав Юсуф.

«Нічого подібного», – визнав Джошуа. «Це було більше схоже на перебування посеред колеса Єзеїїля й спостереження за небесним парадом знаків зодіаку, що обертається навколо мене».

«Щось схоже на сон Джозефа про сонце, місяць і одинадцять зірок, які вклоняються йому?» — проникливо запитав Юсуф.

«Це цікавий погляд на це», — відповів Джошуа. «Чи варто сказати, унікальний спосіб інтерпретації сновидіння?»

Коли Ісус Навин, нарешті, знову заснув, йому снилося, що він ув'язнений у в'язниці з двома прислужниками, дворецьким і пекарем, які образили царя. Цілий рік він піклувався про потреби королівських офіцерів. Наприкінці року дворецький мріяв, що він подає царю чашку стиглого винограду з плодів виноградної лози, а пекарю приснилося, що птахи їдять випічку з трьох його кошків. Інтуїтивний розум Джошуа бачив, що дворецький повернеться на колишнє місце, тоді як через три дні з пекарем станеться щось погане. Того ж дня цариця народила сина, а на третій день влаштували бенкет на честь первістка царя. Дворецький був звільнений з в'язниці і знову подарував чашу царю, а пекаря спіткала доля смерті. Доля Джошуа мала відбути залишок свого дванадцятирічного ув'язнення.

Оскільки мрія про ув'язненого «я» продовжувалася, Джошуа зрозумів, що саме життя в матеріальному світі та фізичному тілі схоже на в'язницю. Лише інтуїтивний розум міг звільнити безсмертне «я» від ув'язнення та прихильності до обмеженої, смертної особистості, орієнтованої на тіло.

Так сталося, коли внутрішнє пробудження Джошуа мало відбутися, що його его, володар його свідомості тіла, мріяв про семикратний цикл родючості, за яким слідував семикратний цикл безпліддя, зображений як символічна бича і колоски. Мудреці короля, конкретні думки об'єктивного світу, здогадувалися, що король проявить свою плодючість, маючи сім дочок, які потім помруть; вони також здогадалися, що колоски на одному стеблі — це сім міст, побудованих могутньою рукою короля, і ці міста будуть зруйновані під час царювання; дехто тлумачив символічну бичину як сім королів, які будуть знищені сімома князями; інші тлумачили, що король буде настільки родючим, що візьме сім дружин, які, на жаль, помруть за життя короля. Его, зовнішня

особистість, відмовилася прийняти такі безглузді пояснення, тому король-его вирішив убити всіх магів (мудреців).

Дворецький, розум сновидця, що прокидається, пам'ятав, що єврейський слуга, освітлений інтуїтивний розум, був справжнім знахідником таємниць і розкривачем таємниць. Тож поінформований розум, цар, звернувся до освітленого розуму, єврейського, для тлумачення. Пробуджений розум побачив семитричний цикл у житті землі, або фізичної істоти, де сім прогресуючих стадій достатку та родючості природи супроводжуються сімома послідовними стадіями збирання того, що було посіяно. Образ сумнівного розуму, цар, хотів мати впевненість, що тлумачення є правдивим і правильним, тому єврейський дав королю знак: того самого дня цариця народить сина, але первісток помер би.

Джошуа прокинувся від свого довгого сну й подивився у вікно на темний краєвид пустелі. Вперше в житті він усвідомив одночасно, що йому сниться, і що цей сон означає. Він також зрозумів, що все, про що мріяв, було його частиною. Усі персонажі — усі образи й символи — були частиною його особистості: фізичне тіло, емоційне тіло, ментальне тіло та каузальне тіло. Він, інтуїтивне безсмертне «я», був мрійником і відкривав таємниці мрія.

Він знову заплющив очі і знав, що побачить далі. Він ніби дивився фільм, який бачив раніше, і образи миготіли на екрані його свідомості, як промені світла, що вилітали з кабінки безсмертного, всевидючого Розуму. Він спостерігав, як цар переконався, що слова єврейського слуги правдиві. Король був готовий передати правління країною наймудрішим з людей, але радники короля хотіли, щоб єврей довів, що він придатний для правління як великий візир, другий після короля. Йому потрібно було показати знання всіх людських мов. Тієї ж ночі прийшов ангел і навчив його всім сімдесяти мовам людства і назвав його Єгосеф. Коли Єгосеф з'явився перед царем і його радниками, він піднявся сімдесятьма сходинками до трону короля і розмовляв з царем усіма сімдесятьма мовами. Коли король оголосив Єгосефа своїм заступником, він поклав на руку королівський перстень, золотий ланцюг на ший і золоту корону на голову. Єгосеф слухав, як цар проголосив усім народу Єгипту: «Цей чоловік, який сьогодні коронований як другий після царя, цей чоловік, якому відкриваються таємниці, а він, у свою чергу, відкриває нам ці таємниці, цей чоловік, який є рятівником нашої землі і

князем життя цього віку, ця людина, в якій говорить і живе бог, – відтепер його ім'я буде Зафнат-Паанеах».

Джошуа розплющив очі й подивився на свого супутника. Юсуф міцно спав. Небо почало ставати блакитним, і з пісків пустелі на півдні виринали вогні великого міста.

— Юсуф, — сказав Джошуа, ніжно торкаючись його по плечу. "Прокидайся. Мені здається, я бачу Каїр попереду».

Юсуф сів і протер очі, намагаючись розвіяти сонливість. Коли йому врешті вдалося поглянути в бік вогнів, він підтвердив припущення Джошуа.

«Ви абсолютно праві», — підтвердив Юсуф. «Ми повинні бути в Каїрі за півгодини. Потім ми візьмемо таксі від автовокзалу до передмістя на північному сході Каїра. Ми зупинимося в хостелі Ain Shams Obelisk, який знаходиться в п'яти хвилинах від історичного обеліска стародавнього Геліополіса».

«Схоже, ми прибудемо до Каїра в той самий час, коли Ра-Хепрі вийде зі своєї нічної подорожі й сигналізує про створення нового дня», — радісно оголосив Джошуа. Він мав на увазі Хепрі як священного скарабея, який котить сонце, як гігантську кулю, по небу, а потім через підземний світ до східного горизонту.

«Мені подобається називати його Ре», — сказав Юсуф.

«Як у Рею, краплина золотого сонця?» — жартівливо поцікавився Джошуа, натякаючи на рядок із свого улюбленого мюзиклу.

«Це дуже яскраво з вашого боку», — промовив Юсуф.

Двоє друзів засміялися. Коли автобус в'їхав у Каїр, богиня неба Нут знову народила бога сонця Ра у вічному циклі оновлення. Для Джошуа це було як свідок першого дня створення.

«Місце, куди ми прямуємо, Айн Шамс, арабською означає «око сонця», — повідомив Юсуф, коли вони їхали на біло-чорному таксі до місця

призначення (близько 10 км). «Там можна було б поїхати на метро, але на таксі набагато легше і швидше».

Джошуа був щасливий у будь-якому випадку. Його увагу поглинули пам'ятки та звуки стародавніх і сучасних пам'яток великого міста. Все було для нього новим: і будівлі, і машини, і вулиці, і люди.

«Я забронював номер із двома ліжками в гуртожитку», — продовжив Юсуф, а очі Джошуа були прикуті до панорами, що проходить повз. «Ми можемо залишитися там на пару ночей, перш ніж повернутися».

«Мені це добре», — відповів Джошуа, не відводячи очей від вікна.

Коли вони прибули до гуртожитку, власник сказав їм, що вони прибули на чотири дні із запізненням на відзначення прибуття Святого Сімейства в Єгипет 2000 років тому. Він сказав, що в церкві Святої Марії в Мааді, за 15 км на південь від старого Каїра, відбулося велике зібрання, щоб відзначити цю подію 1 червня. Мааді вважався традиційним місцем, де Святе Сімейство спускалося до річки Ніл, щоб покататися на човні до Верхнього Єгипту.

Юсуф пояснив власнику, що вони приїхали відвідати місце стародавнього Геліополя в сусідньому районі Ель-Матарія. Власник сказав Юсуфу арабською, що вони повинні відвідати Дерево Богородиці в Матарії, куди відвідала Святе Сімейство і відпочило в тіні стародавнього явора. Балакучий господар також переказав легенду про те, що Марія випрала одяг дитини біля дерева, і вважалось, що вони втамували спрагу з колодязя біля дерева. Поки господар закінчив переказувати різні легенди та перекази Святого Сімейства в Єгипті, предмет, про який він був обізнаний, молоді авантюристи були переконані, що їм принаймні варто відвідати явір.

«Він, мабуть, християнин-копт», — сказав Юсуф, коли вони нарешті вийшли з кабінету власника й пішли до своєї кімнати. «У них є давня традиція, яку вони зберегли впродовж століть, що історична подорож Святого Сімейства тривала понад три з половиною роки і що свята дитина благословила землю Єгипту своєю святою присутністю. Вони навіть цитують з книги Ісаї, 19-й розділ, що Господь прийде до Єгипту, і єгипетські ідоли впадуть. Кажуть, що ідоли в храмі Геліополя впали,

коли прийшла свята дитина, і що від того храму нічого не залишилося, крім червоного обеліска».

Пізніше того ранку подорожуючий дует дійшов до Дерева Богородиці, вони побачили старий вузлуватий явір, який не був оригінальним деревом, під яким відпочивала Святе Сімейство. Оригінальне дерево, згідно з місцевою легендою, впало десь у 17 столітті і було замінено новим саджанцем у 1672 році. Коли воно знову впало в 1906 році, його замінили пагоном з поваленого дерева. Юсуф і Джошуа доторкнулися до дерева, як і інші відвідувачі сайту, і вони відчували зв'язок із релігійним запалом, який привернув паломників до місця, де вони відчували присутність Святої родини.

«Цікаво, чи відповідає історія Святої родини в Єгипті, особливо різні місця, які вони відвідали, єгипетській історії про Ісіду, Осіріса та Гора?» — запитав Джошуа, коли вони відійшли від знаку «Дерево Марії» і почали йти до обеліска.

«Ви маєте на увазі, де Ісіда подорожувала Єгиптом, збираючи чотирнадцять розчленованих частин Осіріса і нібито встановлюючи храм на кожному місці, де був знайдений шматок Осіріса?» — поцікавився Юсуф, який згадав історію, яку вивчав у школі.

«Так, ця історія», — зауважив Джошуа. «У цій історії було дерево, за винятком того, що це було дерево тамариск, і була дитина на ім'я Гор, який був законним спадкоємцем престолу. Мені лише здається, що багато християнських церков було побудовано, щоб приховати колишні язичницькі місця, а назви та історії були змінені, щоб підтримати нову релігію. Це моє особисте твердження».

— Я розумію, — сказав Юсуф. «Я замислювався над тим же двома традиціями, на яких я виховувався, як історії та традиції відрізняються від однієї до іншої. Візьмемо для прикладу історію Джозефа, яку я згадував раніше; в ісламській традиції Джозеф навчає мусульманським цінностям і посланню про підкорення волі Аллаха, тоді як в єврейській традиції Джозеф віддає вірність Господу Богу своїх предків. Цікаво, як вони обидва дивляться на історію Джозефа, деякі з яких походять із Книги Яшера, іншими очима».

«Це смішно, як ви продовжуєте розповідати історію Джозефа», — прокоментував Джошуа. «Я пережив ще один епізод цієї історії у своєму сні, коли ми їхали в автобусі».

Джошуа повторив сон, коли вони йшли в напрямку обеліску Геліополя.

Коли вони підійшли до високого обеліска з червоного граніту, Джошуа раптово перестав говорити. Його очі були прикуті до піку обеліска, який мав 68 футів і 2 дюйми у висоту, з близько шести футів довжини, втоплений в пісок. Здавалося, що опорна точка на пірамідіоні (мініатюрній піраміді) була воротами між землею і небом, і Джошуа миттєво побачив священний камінь, освітлений сонячними променями. Він відчував, ніби сонячне відображення від покриття електрики (зі срібла та золота) пронизало його серце і душу і підбадьорило його первісною енергією, життєдайною силою Ра.

«Що ти зараз уявляєш?» — запитав Юсуф, який звик до екстрасенсорного сприйняття Джошуа.

«Я бачив, що головний камінь загорівся, як сонячний сьйв на небі», — описав Джошуа. «Цей камінь сповнений енергії сонця».

«Ви можете уявити, що відчували перші єгиптяни, спостерігаючи за тим, як камінь Бенбен піднімається з первісних вод на вершині первісного кургану на зорі створення», — пояснив Юсуф. «Єгиптяни вірили, що Нун, бог вод хаосу, і Нейт, богиня безмежного неба (повітря і світла), в акті андрогінного самопородження створили світ — подібно до єврейської концепції духа, що рухався над поверхнею вод на початку».

«Отож богиня неба Нейт пливе над водами Нуна, створюючи первісний курган (Бенбен), з якого Ра виходить на зорі створення», — інтерпретував Джошуа, який продовжував дивитися вгору на верхній камінь.

«Я й сам не міг би сказати краще», — привітав Юсуф. «Ра, по суті, був сином Нун».

«Звучить схоже на історію біблійного Ісуса Навина, який також був сином Навин», — додав Джошуа. «І за збігом обставин, дозвольте мені додати, хто змусив сонце зупинитися».

«І, як ще один збіг обставин, — додав Юсуф, — і Джозеф, і Джошуа померли у віці ста десяти років».

«Якщо я знаю свою іврит, це Алеф, єдиний, і Йод, десять, що містить усі числа», — постулював Джошуа. «І відповідно, сотня Коф буде символом Космічного».

«Або ви можете математично стверджувати, що Єдине є нескінченним і позачасовим, тоді як десять є кінцевим, проявленим існуванням», — додав Юсуф.

«Я думаю, що енергія цього обеліска впливає на нас обох», — засміявся Джошуа. Юсуф приєднався до нього в веселоощах, коли вони наближались до обеліска, який був споруджений Сесострисом I (12-та династія Середнього царства) у 1942 році до нашої ери.

Коли Джошуа підійшов ближче до величезного обеліска, у нього з'явилося сильне магнітне тяжіння до нього, і він простягнув руку й поклав долоні обох своїх рук на червоний граніт. У його сприйнятливому розумі виникали образи сонячного храму зі священним озером. Він заплющив очі, і образи стали чіткими й виразними. Він бачив, як Єгосеф будує для себе великий храм і розкішний будинок, у якому він встановив трон, зроблений за подобою єгипетської землі, через яку протікає річка. На завершення будівництва йому знадобилося три роки. Він бачив, як тридцятирічний намісник їздив на колісниці по землі Єгипту, збираючи зерно для міст і зберігаючи його в скарбницях для подальшого використання.

Єгосеф поїхав до Геліополіса в спекотний сонячний день. Він прийшов відвідати Потіферу, чиє ім'я означало «належний сонцю». Він був жерцем Геліополя, «міста Сонця». У Потіфери була прекрасна вісімнадцятирічна незаймана дочка на ім'я Асенат, чиє ім'я означало «вона, яка з Неїт», єгипетської богині східного неба. Потіфера хотів, щоб його дочка була нареченою для правителя землі Єгосефа. Асенат не хотіла виходити заміж за Єгосефа, бо чула, що він був чоловіком іншої раси і був проданий як раб. Однак, коли вона побачила, як молодий

правитель у королівському вбранні прибув у золотій колісниці, як сонце, що йде з неба, її серце розтануло, і вона розкаялася у своєму колишньому небажанні бути його нареченою. Коли Потіфера покликала Асенату зійти з її десятикімнатної вежі, де вона жила з сімома незайманими служницями, вона поспіхом спустилася до Єгосефа.

Джошуа не міг повірити тому, що він бачив: обличчя Асенати було тим самим небесним обличчям, яке він бачив, коли Біна сказав йому, що зустрінеться з богинею неба, Царицею Неба. Його серце на мить зупинилося, а в грудях перехопило подих, коли він зрозумів, що це була кульмінація довгого пошуку: священний шлюб Сонця і Неба.

Джошуа заплющив очі й тримав руки на обеліску, вібрації якого пульсували в його руках, передаючи образи минулих часів. Він продовжував спостерігати, як Єгосеф, сам незайманий, зустрічає добродішну Асенату, наче вона була його рідною сестрою. Він не хотів брати перед нею жодних зобов'язань, поки вона не пообіцяла позбутися своїх єгипетських ідолів і поклонитися з ним Всевишньому Богу. Він повернеться до неї через вісім днів. Асенат провела сім днів посту й очищення для свого нареченого. Вона викинула дорогоцінні камені, присвячені богам і богиням: Амону (сонце), Шу (повітря), Тєфнут (волога), Геб (земля), Нут (небо), Осірісу, Ісіді, Сету і Нефтіді. На восьмий день, коли вона простягла руки на схід і молилася до Бога віків, щоб він визнав її щирість і її навернення, і щоб чоловік, якого вона любила більше за свою душу, став її чоловіком, ось і ось. з'явився їй посланець з неба. Посланець у всіх відношеннях нагадував Єгосефа, і він приніс повідомлення, що вона того самого дня буде їсти хліб життя і пити чашу безсмертя зі своїм нареченим Єгосефом. Коли чоловік зник, Асенат приготувалася й одягла свій весільний одяг, який був небесно-блакитним, витканим із золотистих сонячних кольорів. Коли наречений прибув за своєю нареченою. . .

Джошуа випустив обеліск у той момент, коли побачив, що він — наречений, а Асенат — його наречена.

-----X X X X X X X-----

Повернувшись до табору в Ейн-Фешці, Павло пішов прямо до Елайджа. Він мав одну річ на думці: зустріти чоловіка, про якого Ашера сказала, що знає таємниці воскресіння тіла.

Елайджа ремонтував один із тимчасових притулків, коли Павло підійшов до нього і запитав: «Ви можете відвезти мене до Баннуса? Мені потрібно його побачити».

Елайджа відірвався від роботи й пронизливо подивився на Павла, який важко й швидко дихав. «Хто сказав тобі про Баннуса?» — суворо запитав Елайджа.

«Ашера», — зізнався Павло. «Вона сказала, що він знає, як допомогти учневі досягти постійного стану екстазу».

— Навіщо вона тобі таке розповіла? — підозріло запитав Елайджа.

«У мене був екстатичний досвід поблизу фінікового гаю, — пояснив Павло, — і вона побачила мене і врятувала від змії, а потім я розповів їй про свій досвід і... .».

"Почекай хвилинку!" — вставив Елайджа (Еліягу). «Яка змія?»

Павло розповів Іллі про змію, яка загіпнотизувала його, як Ашера наступив на голову і хвіст змії, і як його хребет відреагував у поєднанні з фізичним проявом.

Еліягу довго дивився на землю в глибокому задумливому мовчанні. Він погладив пальцями свою довгу сиву бороду. Павло нетерпляче чекав ствердного слова від старця-есея. Нарешті, після кількох хвилин внутрішніх роздумів, Еліягу висловив свою думку: «Баннус — мій колишній учень. Усьому, що він знає, я його навчив. Колишній учень став власним майстром. Але завчасно попереджаю, що його методи жорсткі та суворі. Одні лише ритуали очищення можуть знищити слабку людину. Те, чого ми тут навчаємо в громаді, у сто разів посилюється його прискореними прийомами. Я не знаю, чи готовий ти до нього».

«Я готовий спробувати», — визнав Павло. «Я готовий зробити все можливе, щоб досягти мети, якої бажає моє серце».

«Це те, що вимагатиме виконання всього вашого серця, розуму та душі», — рішуче сказав Еліягу. «Підготовче очищення всієї вашої істоти займе щонайменше два роки. Протягом третього року ваша смертна природа зміниться настільки різко, що ви більше ніколи не станете колишньою людиною».

«Якщо ти намагаєшся налякати мене чи збентежити, це не спрацює», — підтвердив Павло. «Я налаштований пройти долиною тіні смерті в погоні за найбільшою нагородою, яку тільки може отримати смертний».

«У вашому випадку, мабуть, доцільно відправити вас до майстра, щоб вам не довелося витратити принаймні сім років на дозрівання нашого Шляху», — зізнався Еліягу. «Зрештою, люди в нашій громаді дуже вагаються, щоб прийняти вас навіть у якості члена з випробуванням».

«Тоді все вирішено?» — стурбовано запитав Павло. — Ви відвезете мене до Баннуса?

«Я не можу просто так відвести вас до нього», — обережно сказав Еліягу. «Мені потрібно отримати його дозвіл, щоб привести вас до нього. Більшу частину своїх днів за Йорданом він проводить у печері. Я піду до нього завтра».

"Коли ти повернешся?" — стурбовано запитав Павло.

«У мене зазвичай йде сім днів, туди й назад», — коротко відповів Еліягу. Він відвернувся від Павла і повернувся до своєї роботи. На даний момент більше нічого не потрібно було сказати.

Наступного ранку Еліягу покинув Ейн Фешку рано вранці. З собою він мав палицю, а в дорогу взяв із собою невелику сумку з сухою їжею. Більшу частину своєї прогулянки він хотів гуляти в ранковій прохолоді, коли бадьорливе повітря пустелі протікає крізь його легені й тече по венах. Він завжди планував відпочити в тіні під час спеки полуденного сонця.

Щось у цій поїздці викликало незручність Еліягу. Він не був упевнений, чи правильно робив цього разу. Зазвичай, коли він визначав, що учень пройшов певний рівень компетентності та відданості, він був упевнений, що Баннус прийме цього учня як учня і продовжить навчати його вищим

або більш просунутим аспектам мудрості Ессеїв. Однак із Шаулом був зовсім інший: ця людина не була його учнем, і він мало про нього знав.

Павло провів наступні дні в нервовому очікуванні повернення Еліягу, сказавши, що Баннус погодився прийняти його як учня. Він виконував чорні справи та дотримувався правил громади ессеїв, але його розум був зайнятий іншими справами: яким було б життя з Баннусом як учителем? Де він буде жити і чи зможе пристосуватися до навколишнього середовища? Як би він впорався з суворим режимом, про який попереджав його Ілля? Чи вистачить йому терпіння досягати своєї мети, навіть якщо результатів не буде?

«Павло, ти занадто хвилюєшся», — сказала його сестра Фібі на третій день після від'їзду Еліягу. Він висловив свої занепокоєння своїй сестрі, яка завжди була готова вислухати, як її брат розповідає про свої бурхливі душевні страждання. «Ти завжди хвилюєшся про майбутнє, коли вам слід зосередитися на сьогоднішньому».

«Я завжди був таким з дитинства, — сказав Павло. «Ти знаєш, що я розігрую в голові десяток сценаріїв, і все одно життя завжди складається по-різному».

«То чому ви турбуєтесь такими уявними припущеннями про те, що може статися?» — запитала Фібі.

«Здається, мені подобається візуалізувати можливості, про які мріє мій зайнятий розум», — відповів Павло. «Це все одно, що намагатися прочитати універсальний розум, оскільки він представляє обмеженому розуму його нескінченний діапазон ідей».

«Я думаю, це більше схоже на те, що ти намагаєшся побачити майбутнє так, як це бачить провидець», — зауважила Фібі. «Це ваша візіонерська частина».

На четвертий день Фібі поставила Павлу питання, якого він уникав відтоді, як зіткнувся з нею: «Чому ти тут?»

«Я сподівався, що ти не збираєшся мене цього питати», — відповів Павло. «Це довга історія, і я боюся, що вам не сподобається те, що ви чуєте».

— Не будь дурною, — сказала Фібі з ніжною посмішкою, заспокійливо поклавши руку йому на руку. «Я завжди поважала тебе як свого старшого брата. Ти можеш говорити мені все, що хочеш, і це не змінить ні моєї думки про тебе, ні сестринської любові й поваги, які я відчуваю до тебе».

— Ну, — почав Павло. «Я міг би відразу вийти і сказати вам, що я став на бік проримської фракції на нашій землі. Насправді, я отримав доручення від первосвященника, який симпатизує римлянам, проникнути в секту Ессеїв, щоб визначити, чи є якісь месіанські повстанці, які хочуть повалити іноземних правителів».

«Ні, цього не може бути!» — голосно вигукнула Фібі. «Ти повинен знати, що ми миролюбний народ, який не хоче мати нічого спільного з владою, ані з корумпованим священством у храмі. У нас є духовна спільнота, яка займається лише розбудовою Царства Небесного для себе та для однодумців».

«Я бачу це зараз», — зізнався Павло. «Але правляча партія думала, що в цих громадах можуть ховатися зилоти, ви знаєте, як Юда з Галілеї, який намагався очолити групу войовничих послідовників у повстанні проти імперії».

«Ти знаєш, що наш старійшина Еліягу не дозволив би цього», — дорікала Фібі. «Насправді, я повинна була переконати його, коли ти відвідав Ашеру в той перший день, що ти не був тим злісним переслідувачем нашого руху, яким, за чутками, був».

— Це ще одна річ, про яку я тобі не казав, — сказав Павло, соромно опустивши голову. «Колись я був такою людиною, поки не зустрів святого чоловіка, який сказав мені піти в пустелю, щоб змінити свій шлях і спокутувати себе. Я ненавиджу це зараз визнавати, але я був співучасником злочину проти іншої людини. Я стояв осторонь і не зміг зупинити мученицьку смерть доброї людини, яку деякі називали Стефаном. Я вважаю себе відповідальним за його смерть від побиття камінням».

«Павло, як ти заплатиш за свої гріхи проти людства?» — вигукнула Фібі.

Вона хотіла обійняти брата на знак прощення, але не могла змусити себе це зробити. Вона відчувала, що її брат вчинив непрощену провину. «Але ти пообіцяла не судити мене», — благав Павло. «Це була частина мого минулого, якою я більше не пишаюся. Я побачив помилки своїх шляхів і маю намір почати нове життя. Ось чому я попросив Еліягу відвезти мене до Баннуса».

«Мені шкода, що я так суворо тебе засудила», — зізналася Фібі. «Я все ще люблю тебе як брата». Вона обійняла його, коли обидва відчували, що по їхніх щоках течуть сльози.

На шостий день, на заході сонця, Еліягу повільно повернувся до невеликого табору Ейн Фешка. Він був втомлений. На його бородатому обличчі була втома втомленого мандрівника.

Першою людиною, яка привітала Еліягу, був Павло, який не відпустив тривожних очей, щоб побачити будь-які ознаки очікуваного приходу старця.

«Що сказав Баннус?» були перші слова з уст Павла.

— Спочатку принеси мені води, — втомлено сказав Еліягу. Його очі були опущені.

Павло побіг до сусіднього джерела і набрав миску води для спраглий старого. Еліягу випив досхочу, а потім витер вуса й бороду тильною стороною долоні, перш ніж поглянути на наляканого учня.

«Баннус сказав, що візьме вас у учня за однієї умови», — сказав Еліягу, серйозно дивлячись в очі Павлу. Обличчя Павла зблідло, а слова застрягли в горлі, оскільки він раптом злякався найгіршого. Еліягу помітив раптову зміну кольору обличчя Павла і почекав на мить, поки ефект його слів зануриться в розум учня. «Ви повинні пройти найвищий іспит – очищення тіла, розуму та душі – дотримуючись сорокаденного голодування».

У Павла відкрився рот, щоб заговорити, але слова не виходили. Він стояв, роззявивши рот, дивлячись на Еліягу, який чекав на відповідь. Павло згадав досвід у фініковому гаю, і він зрозумів, що у нього може бути лише один шанс у своєму житті знайти повне наповнення та

задоволення. У своєму серці він знав, що скарб, якого він шукав, коштує більше за все на світі.

«Я зайшов так далеко», — відповів Павло, згадуючи свій досвід у пустелі до цього моменту. «І я закінчу розпочатий курс».

«Це те, що я сподівався почути», — сказав Еліягу з посмішкою на обличчі. «Ми вирушимо до Бетабари, дому проходу, післязавтра. Мені потрібно трохи відпочити, перш ніж знову подорожувати». Еліягу повернувся і повільно пішов за допомогою палиці до своєї скромної оселі.

Через п'ять днів Еліягу і Павло досягли броду в річці Йордан, де перейшли на інший бік і пішли на схід уздовж невеликої долини з очеретом і проточною водою. Вони підійшли до вербового місця приблизно за два кілометри від Йордану, до місця, де через гладке каміння текла невеликий багаторічний струмок. Вони зупинилися пити холодну смачну воду з природного джерела. Коли їхня спрага була втамована, вони вмивали обличчя та голови освіжаючою та очисною водою. Почуття спокою пройшло в душі Павла.

Еліягу піднявся на західну сторону невеликого природного пагорба, що височів із-за очерету на початку невеликого русла річки. Він увійшов у природну печеру. У напівтемряві в задній частині печери сидів довговолосий бородатий чоловік у набедренній пов'язці із заплющеними очима. Еліягу й Павло нахилилися, підійшовши до медитативного відлюдника; вони сиділи перед ним, схрестивши ноги, чекаючи, поки він закінчить свою медитацію і впізнає їхню присутність. Павло подивився на ніжне обличчя чоловіка, який збирався стати його господарем.

Баннус відкрив очі після кількох хвилин повної тиші. Його карі очі випромінювали теплий прийом до гостей. Він благоговійно кивнув головою в бік свого колишнього вчителя Еліягу, а потім повільно повернув голову з довгим обличчям у бік свого нового учня.

«Так це Шаул, який попросив мене навчити його тому, що він уже знає», — сказав Баннус заспокійливим тоном.

«Для мене велика честь, що ви погодилися прийняти мене як свого

учня», — сказав Павло, покірно схиливши голову й простягнувши руку, щоб торкнутися босих ніг майстра на знак покори.

«Коли учень готовий вчитися,— відповів Баннус,— вчитель приходить, щоб відкрити двері навчання». Афоризм пролунав у маленькій камері печери.

«Якщо ви не проти, — вставив Еліягу, — я думаю, що я залишу вас двох у спокої. Я дуже хочу провести деякий час на самоті на моєму улюбленому пагорбі». Еліягу підвівся напівприхилившись, щоб не вдаритися головою об стелю печери. Він прихильно подивився і на вчителя, і на учня, коли підняв руку, благословляючи, перш ніж повернутись, щоб покинути скромне святилище. Він піднявся на невеликий пагорб з видом на печеру.

"Ти голодний?" — запитав Баннус із тонким відтінком пустощів у голосі. Павло не знав, що вчитель уже ставить учня на тестування.

«Так», — відповів Павло, у нього сльозяться від думки про їжу. «Ми мали лише фініки та інші сухофрукти та трохи підсушеного хліба для нашої подорожі сюди».

«У мене є для вас особлива їжа для пустелі», — сказав Баннус, простягнувши руку за спиною, щоб дістати невелику виткану пальмою миску, повну сушених стручків ріжкового дерева. Плоскі вузькі стручки у формі рогів виглядали спокусливо для гастрономічних почуттів Павла. Він якраз збирався потягнутися до капсули, коли згадав слова, які Еліягу передав від Баннуса: «Ви повинні пройти найвищий іспит, дотримуючись сорокаденного голодування». Павло поглянув у проникливі очі Баннуса й миттєво відтягнув руку від миски.

— Отже, Еліягу розповів вам про найвище випробування? — свідомо запитав Баннус. Пол кивнув головою. «І ви готові пройти очищення тіла, розуму та душі протягом сорока днів і сорока ночей?»

— Так, — впевнено сказав Павло.

— Добре, — підтвердив Баннус. «Це запечатує обітницю, яку ви дали сьогодні, слідувати Шляхом очищення». Баннус простягнув свою довгу руку і поклав свою теплу праву руку на маківку Павлової голови. Павло

відчув, як електромагнітний струм протікає з верхньої частини його голови, вниз по хребту і по всьому його ефірному тілу.

«Шаул, — сказав Баннус, коли його рука продовжувала передавати ефірний потік енергії в усю потрійну істоту учня, — нехай Велике Життя з його струмуючими живими водами просочує кожну волокну вашого істоти, коли ви готуєтеся до Великої Роботи». Павло бачив світлову річку, що тече крізь кору його головного мозку, вниз через довгастих мозок, до кожного нервового волокна в спинномозковій системі, утворюючи справжнє світлове тіло.

«Повторіть зі мною Великий Закон наших предків», — наказав Баннус. Павло декламував стародавнє твердження разом з Баннусом:

«Слухай, Ізраїлю: Господь, Бог наш, Господь єдиний:

І будеш любити Господа, Бога свого

всім серцем,

І всією душею,

І всім своїм розумом».

Коли Баннус звільнив руку з тім'я Павла, з глибини його душі, як гейзер, вибухнув потік сліз. Павло не міг зупинити потоки очисних вод, які, як підземні джерела, текли на поверхню його очей. Тепер він ясно бачив, що для нього підготовлено шлях до потоку, який приведе його до внутрішнього царства захопленого екстазу.

«Відсьогодні ви будете читати Великий Закон на світанку й у сутінках лише подумки», — наказав Баннус. «Ви будете дотримуватися одного року абсолютного мовчання — жодне слово не повинно виходити з ваших уст — як навчав наш стародавній майстер Піфагор. Ця обітниця мовчання очистить ваш розум від сторонніх думок і очистить ваш язик від безглуздої балаканини мавпячого розуму. Замість того, щоб думати про речі, які можна сказати, і думки, щоб думати, ви почнете з обезголовлення розуму, який стоїть на шляху до досягнення кришталево чистої свідомості. Ви будете працювати над тим, щоб ваш розум був чистим і ясним, як дзеркальне озеро, де гори, дерева й хмари на небі відображаються з ідеальною ясністю».

Павло відчував себе новонародженою дитиною, яку треба було вести за руку через новий світ, внутрішнє царство підвищеної свідомості. Він ніби розвивав цілий новий набір почуттів, щоб відчувати внутрішній світ,

який його навчили спостерігати з великим інтересом. Те, що відбувалося всередині нього, стало важливішим за те, що відбувалося у зовнішньому світі.

«Зачиняючи двері нижчого розуму, ви відкриваєте двері вищого розуму», — навчав Баннус. «Закриваючи фізичні очі на зовнішні враження, ви відкриваєте око єдиного розуму на внутрішню реальність. Закриваючи очі на звуки світу природи, ви відкриваєте внутрішній пристрій для прослуховування, який дозволить вам почути тихий малий голос. Зачиняючи двері п'яти почуттів – те, що бачать очі, вуха чують, ніс пахне, язик смакує, шкіра відчуває – ви уникаєте душевних бажань, які виникають із цих почуттів. Коли ви перерізаєте струни прихильності до своїх чуттєвих бажань, ви очищаєте свій розум і звільняєтеся від уз своїх тілесних пристрастей.

«Ваше тіло — це будинок проходу, в якому ви живете, подорожуючи цим світом. Але цей будинок - не справжній ти. Справжнє я входить і виходить з цього будинку».

Баннус перестав говорити. Він глибоко вдихнув ротом, а потім видихнув довгий потік теплого повітря в обличчя Павла. Павло відчув, як приємне сяйво огортає його голову.

— Вставай, мій маленький, — ласкаво сказав Баннус. «Відтепер ти будеш називатися Маленьким, посвяченим у таємниці Великого Життя, з якого все утворюється і до якого все повертається».

Баннус повів Павла за руку до входу в печеру. Павло був здивований, побачивши, яким високим і струнким виглядає Баннус. Вони, рука об руку, йшли до природного джерела, де Еліягу і Павло вгамовували спрагу.

«Пий води очищення», — наказав Баннус, який склав свої руки і наповнив їх смачною водою. Павло присів біля струмка і наслідував його дії. «Нехай ця вода буде поживою для вашого тіла та душі. Ви можете пити цю воду, коли відчуваєте голод чи спрагу». Пол пив зі своїх згорнутих рук, поки не міг більше пити.

— Стій, маленький, — сказав Баннус, підводячись із положення навпочіпки. Павло стояв прямо й чекав вказівок, як діяти з тим, що, на

його думку, було церемоніальною ініціацією. «Дихайте глибоко через рот і затримайте дихання, рахуючи до десяти». Павло наповнив свої легені теплим повітрям пустелі. «Нехай це повітря буде поживою для вашого серця і душі. Вдихніть подих життя на повну, коли відчуваєте слабкість або потребуєте життєвої сили». Павло кілька разів глибоко вдихнув, поки не відчув насичення киснем і бадьорість.

— Ходи, маленький, — сказав Баннус, узявши Павла за руку й піднявши його на вершину сусіднього пагорба. Павло відчув, як сила енергійної руки майстра тягне його на вищу землю. Після напруженого підйому Павло задихався; Баннус не виявляв жодних ознак напруження чи виснаження. «Підніміть руки до неба і відчуйте енергію сонця, що пульсує хвилями тепла та світла у вашому тілі». Павло підняв руки в напрямку заходу сонця. «Нехай сонячні промені будуть живленням для вашого розуму і душі. Щодня зустрічайте сонце, що сходить і заходить, щоб відновити енергію в кожній клітинці вашого істоти».

Павло стояв на пагорбі з видом на зелену долину, і йому здавалося, що він стоїть на вершині світу. Він подивився на південь і побачив область Мертвого моря і пустелю Юдеї; він поглянув на схід і побачив за річкою Йордан в Самарію; він поглянув на північ і побачив землю Галілейську.

«Земля, яку ви бачите перед собою, — показав Баннус панорамним махом руки з південного заходу на північний захід, — це Свята Земля, згідно з нашим вченням. Але воно блідне в порівнянні зі святою землею, яка є потрійним тілом людини. Подивіться на Юдею – вона символізує пуп, нижчий фізичний аспект людини. Там, в Самарії – це серце, емоційний аспект людини. А Галілея – це голова, ментальний аспект людини. Ці троє представляють царства вашого потрійного світу. Однак залишається одне останнє царство, в якому людина може жити й керувати: тут, у центрі, місце, яке ми називаємо за Йорданом, місце духу людини, внутрішнє царство».

Павло подумав, що Баннус мав на увазі буквальный пагорб, на якому вони стояли, але коли Павло відвернув очі від широкої панорами й подивився на свого господаря, він побачив, що його очі були закриті. Майстер дивився всередину, вказуючи на центр, який був у центрі всього життя. Павло заплющив очі й наслідував майстра. Він візуалізував центр своєї істоти в невидимому світі, який, як промені сонця, розповсюдився у всіх напрямках по всьому всесвіту.

«Мудреці кажуть, що центр скрізь, а окружність ніде», — постулював Баннус. Він подивився на Павла сяючими очима мудрості й усміхнувся. Вони обоє дивилися, як вогняне сонце спускається над західним горизонтом, знаючи, що воно сходить як сонячне полум'я деінде.

— Ходи, маленький, — сказав Баннус, готуючись спуститися з природного пагорба. Павло оглянув верхню поверхню пагорба, щоб знайти будь-які ознаки Еліягу. Його ніде не було видно. «Не хвилюйся про Еліягу», — зауважив Баннус, коли помітив, що Павло стоїть нерухомо. «Він приходить і йде, куди і коли йому заманеться. Це його пагорб, і за нашими переказами він піднявся звідси на небо на вогняній колісниці. Ймовірно, саме в цей момент він повернувся у свою скромну обитель».

Павло був вражений, почувши, що Еліягу пов'язаний із легендарним пророком його дитячих спогадів. Він згадав, як у дитинстві він завжди мріяв піднятися на тій самій колісниці, на якій уявляв пророка Іллю, що їде на небо. Будучи молодим студентом, він читав історії про Геліоса, який їхав на золотій колісниці, запряженій чотирма кіньми, і вважав, що обидві історії пов'язані з мандрівкою сонячної кулі по небу. Тепер, маючи вражаючу реальність фактично стояти на пагорбі Іллі, Павло не був впевнений, що є фактом, а що вигадкою.

«Прийди, малий, — умовляв Баннус, — у тебе буде ціла ніч, щоб обміркувати те, що ти бачив і чув сьогодні. Я покажу тобі печеру, в якій ти будеш жити». Павло пішов за Баннусом на півдорозі вниз пагорба до іншої природної печери, яка була меншою за ту, в якій жив Баннус. У центрі печери він помітив невелике вогнище з річкових скель. Біля вогнища, на землі, було ліжко з очерету. На очереті лежав пучок одягу. «Вогонь не знадобиться, поки не настане зима. Ми щойно пройшли час літнього сонцестояння. Через шість місяців вам знадобиться вогонь, щоб зігрітися». Павло хотів запитати, чому у Баннуса немає вогнищ у своїй печері, але він знав, що він повинен тримати свої губи закритими.

Клятву мовчання було нелегко дотримуватися. Баннус врятував його від незручного становища, коли він сказав: «Ви, мабуть, дивуетесь, чому в моїй печері немає вогнища». Павло кивнув головою, стверджуючи жестом на обличчі. «Коли ви навчитеся нагрівати своє тіло своїм внутрішнім вогнем, вам також не знадобиться вогнище. У будь-якому

випадку, ось пачка одягу, яку можна використовувати, щоб зігрітися, якщо потрібно. Я зробив їх із внутрішніх волокон кори дерев у долині». Баннус обернув пофарбований в зелений халат з волокна кори навколо своєї талії та плечей, щоб продемонструвати, як його слід носити. Павло зняв свій старий коричневий лляний халат і приміряв новий плетений з кори халат. Шкіра була грубою, але теплою. «Тепер ти виглядаєш як справжній учень пустелі», — сказав Баннус веселим тоном.

Баннус залишив Павла одного в печері, коли небо потемніло, а зірки почали показувати своє мерехтливе світло. Павло сидів на підлозі печери в новому одязі й розмірковував про події дня. Він не міг повірити, що нарешті став учнем справжнього майстра. Тієї ночі йому снилося, що він їде на золотій колісниці, але він не міг підняти колісницю в небо.

Наступного ранку і кожного ранку після цього Павло прокидався від звуків щебетання птахів у сусідній долині. Вони були передвісниками кожного нового дня, закликаючи учня встати і привітати сонце, що сходить. Павло старанно дотримувався розпорядку дня, який Баннус прописав для швидкого очищення.

«Сьогодні я покажу вам, як очистити тіло та розум від його пристрасної природи», — сказав Баннус, який вранці пив з того самого природного джерела, що й його учень. «Коли ви спускаєтеся в холодну воду, щоб викупатися, ви сублімуєте генеративні бажання, таким чином зберігаючи цнотливу натуру для регенерації вашого тіла». Баннус спустився в мілке джерело і ліг уздовж, повністю занурившись у голе тіло і майже хвилину тримаючи голову під водою. Павло спочатку спостерігав, а потім зробив ту саму процедуру.

«Коли ви спускаєтесь у води життя, що ви робите, коли залишаєте світ нагорі, щоб прийти у світ нижній, — пояснив Баннус після того, як Павло вийшов із води на сушу, — ви входите у світ матерії і прийняти тіло з плоті. Коли ви залишаєте світ матерії, ви знімаєте свою рясу з плоті. Голий ти приходиш у цей світ, а голий залишаєш його. Цю драму життя ви відтворюєте вранці та ввечері».

Після ранкових медитацій Павла навчали процесу розвитку вищого розуму, який Баннус назвав інтуїцією або мудрістю душі. «Це метод ретельного спостереження за кожною ниткою думки, з якої побудована тканина вашого розуму. Я називаю це виготовленням намету, тому що

кожна частина намету має бути сконструйована належним чином, щоб воно було придатним для проживання. Ваше житло - це розум. Відтепер ти будеш майструвати намети».

Павло навчився розуміти причину та наслідок кожної думки, яка приходила йому на розум. Він стежив за кожною ниткою думки від її початку до кінця. Його навчили мати правильні уявлення про речі, будуючи свої думки на уважному спостереженні за зовнішнім світом природи і внутрішнім світом розуму. Він навчився розрізняти те, що відбивалося з висот інтуїції, у його сприйнятливому розумі. Він просувався від рівня до рівня, дізнаючись, що його вищий розум насправді є величезною сферою свідомості, яка охоплює океан внутрішнього простору.

«Як тільки ти звільнишся від багатьох господарів, які намагаються керувати твоїм тілом і розумом, — сказав Баннус, коли Павло наближався до кінця свого сорокаденного посту, — ти станеш господарем свого життя. Тільки Всевишній, ваш вищий розум, буде володарем вашого життя».

Після закінчення періоду посту Павлу дали поїсти стручки ріжкового дерева. «Ось, Маленький, візьми цю поживну їжу», — сказав Баннус, пропонуючи йому ту саму миску стручків ріжкового дерева, яку він запропонував Павлу в перший день посту. «Тепер ви можете їсти. Ви успішно завершили найвищий піст». Павло взяв із миски один довгий стручок і повільно пережував висушений стручок, насолоджуючись кожною жувальною кісточкою та смакуючи солодкий медовий сироп у м'якоті. «Нехай ця їжа стане хлібом для вашого тіла і дасть вам енергію для виконання повсякденних завдань».

Протягом наступних спекотних літніх днів Павло йшов за Баннусом вниз по долині та вздовж річки Йордан, щоб знайти інші джерела їжі: фініки з фінікової пальми, оливки з оливкового дерева, мигдаль та інші продукти для дерев. Ще одним джерелом живлення були їстівні рослини та коріння. Але основним продуктом харчування завжди був стручок ріжкового дерева з вічнозеленого ріжкового дерева або дерева сарани. Павло навчився збивати стручки ріжкового дерева зі стебел, прикріплених до стовбура і гілок високих дерев, за допомогою довгої палички, і він навчився сушити стручки на сонці, щоб вони були відчутними.

Взимку Павло навчився збирати сушені дрова для багаття і розводити багаття. Інколи Баннус приходив до своєї печери, щоб посидіти з Павлом біля вогню й поспостерігати за танцюючим полум'ям у блакитному, червоному та оранжевому кольорах. Він також дізнався про космічний вогонь, який протікав через його спинний мозок. Навесні він радів природі, як неначе світ віродився і заново прикрашений різнокольоровими квітами.

Минув рік, а потім другий, і Павло почав зовсім забувати своє минуле життя до того, як прийшов у пустелю. Він відчував, ніби його розум, тіло і душа змінилися. Він був у мирі з собою і зі світом. Він усвідомив, що самотній шлях, який підтримував Баннус, сприяв повному очищенню та оновленню власної триєдиної природи – тіла, розуму та душі. Шлях пустелі навчив його очищати свій розум від будь-яких нових матеріальних бажань. Наприкінці третього курсу він почував себе зовсім новою людиною.

А потім це сталося, але не зовсім так, як він очікував. Посеред ночі, під час весняного рівнодення, його розбудило зі сну яскраве і блискуче світло в його печері. Світло мало форму золотої колісничі, яку запрягли чотири живі істоти: лев, орел, людина і віл. Усередині колісничі був довговолосий бородатий, одягнений у білу одягу, який вабив Павла покататися на колісничі. Павло відчував, ніби його душа вийшла з його фізичного тіла, як птах із клітки, і сів у колісничю поруч із чоловіком. Колісничя ніби на мить зависла над землею, а потім піднялася на зоряне небо. Колісничя рухалася по річці сонячних хвиль, через сфери світла, через міжкосмічні виміри, в інший світ.

Коли Павло вийшов з колісничі в новий світ, він побачив крихітне немовля в тазі з водою. Біля тазика була мати, яка мила голе тіло дитини. Він чув, як вона тихо співала дитині, коли вона її купала:

«Привіт, дитя прийшло до нас,
радуйся, прийшов до нас Син,
о, яку радість він приніс
у наші серця і наші душі».

Потім він почув, як мати вимовляє ім'я дитини: «Еліша бен Абуя, ти прекрасна дитина, і ти виростеш чудовим сином».

Павло підійшов ближче до матері й дитини і подивився в обличчя дитини. Миттєво йому прийшла в голову думка, що він дивиться на себе у вигляді новонародженої дитини. Павло згадав слова свого вчителя: «Коли ви спускаєтесь у води життя, ви входите у світ матерії і приймаєте тіло з плоті». Він щодня відтворював драму життя, а тепер зіткнувся з цим життям віч-на-віч. Він хотів витягти дитину з тазу з водою і принести з собою додому.

Коли Пол раптом знову опинився у своїй печері, він замислився, чи справді він подорожував в інший світ, чи йому було видіння. Йому потрібно було дізнатися, що сталося. Він поспішив до печери Баннуса при світлі повного місяця.

«Баннус, щойно зі мною щось трапилось», — схвильовано сказав Павло. «Я хотів запитати вас, що це означає».

Баннус сів. «Розкажи мені, що трапилось», — сказав він.

Павло в найдрібніших подробицях пояснив досвід їзди на колісниці та зустріч з новонародженою дитиною.

«Сину, — сказав Баннус, вперше використавши приємне ім'я з Павлом, — ти покатався на Меркабі, Світлом кораблі душі, в інший вимір. Насправді, треба знати, душа нікуди не подорожує. Усе і всюди вже всередині вашого внутрішнього духу, і ваш дух є відображенням усього, що є. Ваша душа в основному усвідомила вищу свідомість, і здавалося, що ви подорожували до неї, коли насправді вона відкрилася як нова реальність у кришталеву чисту свідомість вашого дзеркального розуму».

«А як щодо новонародженої дитини, яку я побачив у тазі з водою?» — поцікавився Павло.

«Ви стали справжнім провидцем, як оракули минулих днів, і ваша свідомість відкрила вам ваше наступне життя», — пояснив Баннус. «Ти будеш Єлисеєм, сином Абуї у своєму наступному втіленні».

Photo opportunity to pose at the Areopagus.

пагорб Ареопаг

Temple Mount -- Храмова гора

Entrance to Ein Feshka area

12 tribes - zodiac

Jordan River - Річка Йордан

Бог у трьох особах: Духовна Одісс

666

ηε φρην (he phren), нижчий розум

ηε... 8

φ 500

ρ 100

η 8

ν 50

666

«Ось Мудрість. Хто має розум, нехай порахує число звіра, бо це число людини; і число його шістсот шістдесят шість».

- - Об'явлення 13:18

«А вага золота, що прийшло до Соломона за один рік, було шістсот шістдесят шість талантів золота».

- - I Царів 10:14